SCOLE MUSEUM

at

Van Woemi

2den Deel. Pag. 625.

Hoyer

Hoyer

Beckelm

Kous

at

Jungfrau Jacob Worms

seelig Verlegen Manuscripts

Erzählung

unter Kongl. 3 & 6. 5. Ryttare

vom Jan

till Dalh

funden

Jan Dalah Sedenfad

Under det Femtiofte Ryttare

Emanuel Grip

Nitsch Degi

zu

Hatsindiga ogebuh Anzeytigen

Die Nimerigen ...

Fehler

Kulfærdige og Eduskrøftige Konger skiv om
Daglig at holde hos sig, ikke ud hummm, mu
ud hierlab, afdøet ud 12 Timer og 40 quarter
ussre Kulfærdighed Verls Influenser overvåbe,
forst og fordum paa Chraisch af Rabbi Jehada
Hakadoshe sidum verteret paa spanst, derast paa
Verlands, derunst paa Engrelsk, omsider paa fyd
af epitio og Ritzio. mudligum skilled og Kiffnd
efter den Gethlishe Sphæram Tonam clima paralelu
polum, meridianum, non juxta æqvatorem, qvia
omnia sunt intqva tropicum horarium Zodiacum
Horizontem pro Regibus et Principibus Europais,
noget forbedret af Schüppii Kregnuler spørgsl af
Eusebio Theophylacti Anactiphilino Schüppionova
Tembla eriunde.

22 Juli A. 1674.

Recte Mich: Cap. 3. v. 1. 2. 3. 4.

Sexverchet stilles.

Vrøy himmel salhund klad, med i min pne oes hierter,
Rund op Antfardig Sørl, oes Jerobs Lusterstierne,
Endt Tungen hierte Siall, med Hiøedombs Kilderold,
Skill Krøyverrehis gang, at det kand hafur held,
Min Jesus søster er, Jeres ord min diair Lyster,
For verdens moler oes mørk, jeg derfor ry forfrygter,
Min Jesus Centrum er, Guds hierte senk pol,
Mit hierne krøyverrig, jeg stiller ved din Vol,
Med aandpenus Snierstrøm, bestrygg min digter tunger,
Som Engler Cantor kom, bestrygg min digter tunger,
Tad Kloghens perspectiv, saa for mit øyr saa,
At jeg om Kroned mend, Antmersig talr maa,
Taugt er det sra mig, at bespotter Majestieter,
De Jord gudere med, Cartoner oes Musqveter,
Mod dødens V-forfærd Haandhafur Kugnts gafe,
De Hafter krød oes frend, i stad, i bø oes Land,
Hæl gud de om min pne, fat med mig haand i haandr,
Det grantz pal oes maal, Tilsted mig ry at vandr,
Her ofner Arthens snor, paa Kongnes friverrig,
Fest sielf din Rasinn oes derpaa dit øyr merrig,
Hielp: hielp tar mig ô Gud, Ter ting jeg far i sinde,
De himmelsalhund mend, om Tronder kig at minder,
Det anstaar Scepter Maad, at styrr saa sit Land,
Som forst en Kirchemaad i krigs oes 3 Kaadsmaad,
Meld op i fiel oes sind, Guds paradøse Kilde,
O: at min Jesus saa, for mig opblinhr vilde,
De Jord gudere sind, derved oplusters maa
din Aands Ildsøtter klar, for mig derfor lad
gaa.

Custos et Cantor Angelicus buscinat
Deus adsit Regebus Sua gratia.

Hora i.

Quadrans

1. Opgrifuer Longum for, paa Hiertma Almanache,
ak i for Crown far, allerner Gud ak fahr,
Hand fretter Longum op, paa Crour værdig stre,
Og naar hand Gister, hand den aldrer flöetter.
2. Gud frygt io verr skall, bröst Elephantes mygh,
Hi under Christi Rorts, i nyder Lyst ock Lyhr,
Ly adler skal i far, mu sin Gud kirkligre,
Ha den bergenter Mand, smak Guds frygt re Ler.
3. Gud ord er nders skat, hans Lost er dend Cimer,
Gud kirch en Paradis, hvor Longum annam
Bered Velland, Lyhr, frugt, ak liks ock Rum,
der er it Siel Castel, der far i lyks la, Sabstra
4. I Evangelio, er plantet Longum Fader,
Hvor Jesus fryd ock fred, for Longum mau tillatu
Ommer Fadre i, Guds Proviante hus,
ak handsens Maad viin, der drieher ier
den rum

Hora 2da Deus adsit Regibus etc.

Quadrans

1. Gud kirke, Closter ock Gymnasier Handhafuer,
Hi Sathan Morder magt, mod drumm skder skrat,
der er Guds afuldsgaard, hans vanhr Viu,
Hi pouster Sathans hord, al pill ak det Barch,

2. Blandt ældste togangtolk, mdlggre nders Croner,
Og sligger med i stöff, af Blyant prydet Throner,
For Jesu naadestorl, sin rette Kirkehr mend,
Og ligger nders haand for under Jesu lend,

3. Hvad krosfab svarger han, alt han tro vil varr,
Om Kring hans hus og hof, hvor præstes skall hans,
Herrs Vildvaagt holder i, af gvinne dirfures vel,
Vi Gudes kirkehr ry, skall laer fod og stold,

4. Herr Gudes Raadsmand, forsinnis skall hans kirkehr,
Med rette præster fill, Guds eer af indvirkehr,
Gudes egen ordinantz, det Ralzberg stille hal,
Ved Satans mord reces, skall ry gaa her i dal,

Hora 3tia Deus adsit Regibus etc.

1. Bort Simon Magus, med din pung og din pruge,
Her vaagner ikke Rald, for din Comedrenge,
Gudes kirkehr ikke bor, gaa oppaa auction,
Og Simoniter far, ry Rougen fill Patron,

2. Et Biscops dømme maa, ry felgis for Talenter,
De penge sin mand sig, for pra=serkald indhenter,
Blodpenge Raldis, og en N=redfaardig lön,
En pengepraster ry Gudes mand, men Satha=sön,

3. Bort, bort du pigr sin, opluher dø for pnder,
Du fahrer Söster flerr, ing ved vel hvad de fedr,
Jus Matrinatus erg, fill kirkehm mestre dig,
En pigr præst Raadry, Gud timer rettelig,

4. Hvor er du kommen ind, og har ry præsterlender,
N=loflig Raldet præst, dig Sathan undertrader,
Ej du af Jesu Mund, det Ralzberg ikke frih,
Dig Sathan Raldet far, ved Verdens valdsfr

Hora 4ta Deus adsit Regibus etc:

1. Bist eilt gra hand oes krige, oes zignet Majestet,
et sätgan ikke skall, indsiger sig Propheter,
Ydi Guds brudsal, oes Jesu säkristi,
de komer ry Guds Ord, saar ry med Ulhum bi,

2. Ehi vitter hofundvegt, for kirchr gads oes gafur,
fom mangem fallig sirl, Guds hus forarrt hafur,
Bresinder ry irrs hand, med kirchr rau os kost,
Guds regn gir sergvard, har fresk sil gods bost,

3. Det sommer longre ry, at bryde kirchr blocher,
Naar sathans guarnison till kirchr bytter lochr,
Kost ry Guds Capital, Kost ry hans alter schat,
Prabende kuster, hos Bud ilde er anlagt,

4. De bandsal Hamans pach, Dritt rogfuer, kirchr ramer,
Guds formuinder din krig, till helfurd bamer,
et eders dod griff, oes af forbandelser,
Det hierte er bespringt, din siel indbrungt er,

Hora 5ta Deus adsit Regibus etc:

1. Huor mangt il krofurstir, huor mangt il Cannich som
huor mangt Capitel maa, till rytter gods hurom
de dirfurle procureur, Professor i Vrrt,
du skalligrede Doctor har dig aftig voldet de

2. Guds Klader plyndrer du, oes kortbe hans afdrager,
Om du sa kasis lod, som krigsmand det behager,
Det bu til alter bog oes Bibe, fordum laa,
Till Pandel, sverd, pistol, oes Kyttrer hest man

3. Guds ord det kuglr brod, af koin nu underfradis, gra
Ehi sathans degge pach, der kunnis ord oes kindes,
de bedre hid af hiert, naar de skal bede Gud,
Guds ord vor Skillmad, af lunder frygis ud,

4. Haar i mod gud da giorde, V= billig magt skiffte,
Baar till guds skrifftestole, iere dynder bør i skriffte,
Hvad som i Kiøbenhavn har, det gi hinder gud igien,
Bier helbr dobbelt vaerd, saa har i gud till ven,

Hera Gla Deus adsit Regibus etc:

1. Hra prinbestole og hra Bude alle, jeg mig vender,
Til Kongens hulsbrens store, hvor vel og landfrieder,
Fa samme kyster sal, retfardighed der boer,
Gik klosser landfred, som i verdens hafur groer,
2. Vil verdens skiververk, Vrir landfreds himmelvei,
Ell effter Biblens ord, al Mand ry vel forlister,
Recef og Ordinans, mm Videmert Copie,
Af Bude ords Kettesnore paa Jesu landfreds stier,
3. Kiøbe dil øre ud, og af hug dine hender,
Al der till guld og gods, i dennem sig ry vender,
Ej skibsprugt er, m andfrods sindbe stem,
Men dempe Lot og vel, og giør i landfred
4. Du verdens President, Erklad, deg selv dil sadr,
det er som Diamant, i ringe guld og klaer,
Som Riemers guberneur, paa himmel strek,
Paa agre Kongen Klank til Raad m verdens trell,
Fret,

Hera Hima Deus adsit Regibus etc:

1. En hund io ylbyer til, m andres skind ad,
det till gaar ilde, naar mand selv ry er tilstad,
For Verden er bekiendt, hvis lagdens V trofed,
Rebeam daarlig Raad, giord holdet af faar,
Kiød
2. Det Klareste Compas, er Kongens regit øyne,
Eligt Kigle perspectiv i Kettesnore ska nøyne,

Vom Urim Thumim, er en Kongis Lærl,
den bøyer erdenn ej; fra Landets dommerstol,

3. Referendarier, er Kongens øyen og lærl,
Ved deris Influent, sig bøyder klog og lærl,
da blomstrer lov og ret, naar Kongen sidder hos,
f Marmor Monument, udhuggis Hall Jaus ros,

4. Tag raad O: Kongens Søn, udaf de viisse gamle,
Graahaarede Jerrek Mand, maa finden ald og lam,
Hvad vill en Spillelugl, som erp bag ør er lor,
Hans raads Korsvilighed, ombygger sen it
rer,

Hera stava Deus adsit etc:

1. En franskoff Complement, Land ringe ting kun gafur,
Slig Holindpuder kand, mand udenn staad safur,
Det er kun sen Confect, sen klag para Hudmast
Som vdaf vrix og vind, endrikens Rand med hast,

2. Kny mand, sen er forsagt, er giverr god at ginste,
(d) de gamle Klogr maad, ing holder for (det) øreste,
Gjem for en Cortisan, de frer til Landets tarf,
de rigets Drenner er, og sen i Drennn Marf,

3. Tiid ej da Jonadab, gik Haman ej dit øre,
Para Deeg prastbødel, en Konge ej maa høre,
Ligsk ej med Skorpion, Ondsoerr arbiedre,
Der till du Jøfner den, med holden magt og
fore,

4. En fyrde bøi ig ej, sin Londe Jord at Drenger,
Men Undergaager den, med graesgang grønne
ere,
at Hiorden ihr Hall, udøsdr kjindt sug,
Og Bud Hall fyrden fra, sin egen Hord
udlug,

Hora 9na Deus adsit etc:

1. Gud dempis Kiærlighed, udi Ærbundne Hierte,
Naar blod udsues af, for mygen Gaeder smerte,
Er det mere end Tractat, end det Gudes Ordinantz,
Eller Pligt vort hierte maa, lusten til til Dantz,

2. Hvor land maad bedre ret, naar Mand af Øygne,
Naar gods og guld fra os, end Exequerer lagde,
Fra Rougen og Hans hus, gud da af landet faar,
H Tunghed Litani, og Kraftløs Fader vor,

3. Dog Rougen nye god, sig gremmed ihr volder,
Men Fahr direkte frach, og Ordre det tilholder,
Du spinder hemmelig, oppra il mytteri,
End hidser landet till Forradelig Parti,

4. Bryg vell din Scepter stab, du himmel Høiere Øyne,
Forminds Landets krang, formilde Kiærlets Øyne,
Tro feller Samuel, og S: Hans Baptist,
End Achitophels sind, og Hamans ynuger list,

Hora 10ma Deus adsit Regibus etc:

1. Bøy ned dit gyldne spir, till Tugnuer Clienter,
Fom faar med Supplicat, og naader af dig Venter,
Tar Naadig Konge lus, Tar snel hver Øunerbrøt,
Fom hver Modtrugnu fiel, med sug af Øuttiegt,

2. Hvi Gudes Cancelli, af Christo Secreterer,
Mand faar ha mist il nar, Hand blid sig resolverer,
Hver hiber Konge bref, Øfrieglis med Hans blod,
Forenden Pøl og Dreyt, udøsdes Naadens
flod,

3. Hvorledes Cancelli, Collegi Assessores,
Med saadan Supplicant, der sundhed er Osores,
Er haandens ry af sølv, og mundens ry af Guld,
Som Langen dømte da, er vorden ry os huld,
4. Hvoraf opbyggis dog de gyldne spirede huse,
Med mangen Phanthasi, hvor dauknd de sa bruse,
Cæreter er Christal og som et prieglas,
Hvad? sligt var Rosegen til, per nefas et
perfas,

Hera !! Deus adsit etc:

1. Er opbar skat og sølv, mens Langen ringen rijer,
Ej Rosegens dreler er mindt, den ringest og sa vijer,
Hvorden Land Fellers de, fremfore skadan
Som kom nys op af muld, gik langt forpaa aigt,
2. Gudds sorte ordens slag, Tilsynaarden sin Gud følger,
det sin hver pøbre vred, min pen her ikke dølger,
En skipper Cadre till, rig mere end hver Student,
Penserer til sig fragt, med mangen skier Clien
3. Vel burde gristlig mand, at hielper ordens broder,
Nej strand er strand verst, det er sa verdens moder,
Hvo bunden plager vil, hand bringe bund med,
Hvo gristlig plager vil, da gristlig bringer hand,
4. En beffelbaarn Bean, oplofter de til aer,
Ofor guld og Sugrerskab, hvi de i sleght mon vere,
Men for sin Naatevaagt, Rudering risk klu,
Mend nep il Vicari, Land faa i denne tid,

Hara !! Deus adsit etc:

1. Nu klasing nu Clarin, for Konger och for Fürstere,
Sein udaf koppere mod, Victori ryttere,
Herpuchrerner og slaar, ingrøsser ud til hest,
Cavallariet løbe, infanteriet rest,

2. Her dier ry Herriaght, ry Jantzinders ordre,
Ey damer vunsche fahl, ry Kyr vrrehs fellgiort tordre,
Kryb Venus nu i skiule, bort med dit lefle vre,
Fretherrem Mars landre, Krigs Commissari stre

3. O Konger Lohn frelt, fely med i krig och krider,
at faa Victorie, med gylden fred och kride,
Bring land och vuge gim, med frier, snard oc,
dit Krigsfolk vinderlig opbar dessor Dold, "Hild,
+giøre

4. Ere ry paa Hammand, sin giøris eller fondis,
Ved dreds Jammand, Hvor maugt it land fordis,
Faa U-uderudig Kring, andenut kry ziugnes gud,
Men till en frir krig, sangt Dink Jammer "Hild,

Conclusio.

Heir verrsit Settis til Suite,

Nu flog min Klocke tolk, och minder mig til Kuie,
Eng dig min dichter enn, du maat ry kugers skule,
Forraar dit Friskurtøy, sert bort min rimerbuch,
Tach Jahre du min gud, for Aandsmes villig schrud,
Eg glemmer ry min pligt, for ndre Jordgudere,
Eg bøyer mine kne, med Ere sin gud bydere,
Forlorne ry nu paa, mit ydmyg tienerskrift,
Sin eg beskattet har, om Vredens dadd och drift,

Hvad jeg har skialdret her, Randig for Gud for narr,
Og for hans dommerstol, saa ved Loviden farr,
Hvis Majestæter jeg, bespottet haver ry,
Hvi det er Sathans vrøg, og dristelig alfaar vry,
Jeg nogen Sølvurd Mand, har ikke hvaa skiældet,
Men min Poete aand, ydmygelig har feldet,
Din ringe Mening om, de blöde Kræfters flok,
Dem fast i hvert et hof, er ofte flödig nok,
Jeg mangen skialdere seer, med Hygler paa flyvere,
Med verser kram og kvas, de fik för afsivere,
Men hvor til tiner sligt, tollerhen skiörvi,
det er kun spindelverk, og opblæst Skanthafi,
Hvi ved og Vandhede, med trader under lödder,
Med laster tiere de, sin den for öyen mödder,
Og smigrer Hyhlerverk, som Achabs prasterfrit,
Dligt sygtbrænner er, af sammer ved og skegt,
En hofmand Rand med nöd, nu fanger dag udskipper,
de io med Virels vers, ad vyr og sered mere skipper,
de ödder skalke vers, og vim Consumption,
Og venter klöyels Benets, til en Discretion,
Dreng jeg giör mier fuk, og skiemhers bonners saal,
Daa lugr den min siæl, og siuger paa land tvaal,
Hvilk gud vor konge blud, bevar hver potentat,
Dem dine sönner, og den himlens dyer skat,
Dat Cherubim skal vaagt, med sverdets blinkr lur,
Dolg kongen sendr med, Lad K-lyhr ry trur,
De himmel holund vagt, gach rund om kongens blod
Gud Mutter kongens siæl, med himlens aung gat,

Guds første Jesu skiel, vor Konge med din faar,
Det Kongens Øyeskaal, oppaa din ordt baar,
Lad Kongens friiere, tilhuedre aar oppaa,
Og lad han endelig en aris krone faa,

Kong Jeroboams afguder udi dan og Bethel.

En Theologisk Disputation, om fremmeller en Ert,
uendis afbilding og huld kommen afmaling paa
Kong Jeroboams mergt corrumperende Kiger, paa
den dreng forderfuende Estat, paa den jammerlig
kirkes tilstand, paa det forviirrede og gandske om-
kring kiedkaste Regimente, paa de Skiep lagrede
Undersaatters ynkelige medfart, ia paa den
jammerlige ruin og gandske fadrenlands skad-
lige Ødeleggelse, Udi den afgudiske Israels
Konges Jeroboams afguder, som hand satte i Re-
boam Juda Konges Kongeslad, og Ratio status,
hvilken af Buchsvangeris Tibskøndelse forfat-
tiget er paa den Dand og Kattes Regierings maa-
og vat, eller uden en mergt gafulig og Nyttig
undervisning, Tardom, samt og oprisning
igien og forbedring, for Konger-vierne, og
alle Konger i Reboams og Jeroboams Kiger,
udvagen ved nogle faa Theologiske Argumenter
af den hellige Skrift, men forenummelig af de
Talmudiske, Rabbinske og Caballiske Skriffter,
hvilken Disputation ved guds Naadis hielp

paa det Rough: og forrummer Venske Academi til Upsal
med det høyvenerlige og hederlige Theologiske Fakultets
Censens og tilladelse, vdaf den yngre Hederlige
og Vidtberømbte Mand, Doctor Christian Papken,
S. S. Theologiæ ordinarie Professor der sammesteds,
og da Theolog: Fakultatis Prodecano, som offerfølger
forrummer Lærd og grummerlige Argumenter for
den høyeste grad vdi Theologia, gall forsvar og
defendere.

Thema 1.

Offrer vi kortelig og med faa ord vilde Lesere for Jero-
boams afgudder og afgudrerier, saauelsom og da
Roboams Hofstad og Ratio status, vilde vøre forre-
stille den gunstige Læser begge Rougers Historier,
1 Reg: 12, med tilbørlig flid at læse og betenke; hvo
begge historier tilsammen, skal tilfuller giøre den,
som begierer at vide Sandhed og hvad ratio status
er, en afbilding paa vorren dend gandske Verdens
Regierring.

Sema 2.

Her at komme til den første historie. da, vilde vi
offrerer Roboams Hofstad og Ratio status, finder
vi i denne Konge, det sin barde er klosverdigt og
lastverdigt.

Thema 3.

Klosverdiger Roboam 1: at hand, vnd flitsig Raadførelse,
og god betenkning, har ofuervøgt sådanneds propo-
sition og begierring, og ikke kremtelig og vis svart
dregaa R. at hand har Consuleret derom med

hans gehinne Konge 3. at hand haver tillat, saa hr
et Kommer igien, og lofvet dennem saar.

Lastvardig er hand 3. at hand ikke uden forsagt
og skaar for Kongen, har forlat og forbigaaet
de Ellefte og forstandiges Raad, ligesom de ikke
var dygtige till nogen ting 4. At hand har tillat
saa fort i vrighed vexe, som tilde Vugis mag be
V-formuffiges Egt og Kongen Pelgabe tyder 3. at
hand har afslaget saadanne Retmessige og billige
begierring, hvorudi hand har tadet er sin V-for,
standighed, og giort Kongens Neuder og de Suppli
cerende Undersaatter storste V-rat.

Thema 4.

Vdi Jeroboams historier, hvad det 25 vers til finder
i den brommelige Konge at tager, 3. Forst
opbyggeder hand Nadem og det Konge: hus, mew
om Guds hus og hans Pauer dyrehelser talis der
slet intet, 4. Forster hand indtagen af nu for,
tangelig frygt, paa oder tanker, om hans Ri,
gets Defension og Israeliternis Rebellion og fra,
fald, hvilket hand dog ikke havde forudsen at
frygtes for, effersom det er vidderligt, at Gud
er den sin tadfaster Kongerigerne, Kongehus
og tager dennem, 3. Tilhyndrede hand de aldste
i Kiget med alle Undersaatterne ved afgudis
Raad till afguder, og forvente den sande Reli,
gion og Guds dyrehelse til afguderie. 4. giorde
hand 2de afguder og opreiser dem i Dan og Beth
Dan bemerker dem husik, eller Kongens og

Antherus siis, hvorofver tilbedis i Forfarenis Hof, Girighed, Hofardighed, Vanvyndighed, Ger, girighedens og Hjertelyst afgudsdyrkelse. Den anden afgud saatte hand i Bethel: Betyder gudshus, hvorofver fuhrer den Christne Kirke, imod mange Kiettere, om den vaad og ve-ret, raad, sampt nu falsk og Lumhen gudelighedens efterfø. Tilfredshed hand gud Misbagelige Prester, saasom de der varr Menniskens paagund, ordinerede imod ald Loovlig Kaldsrat, fraatager sin varr imod Gud, Indskiffede efringer sin gud fuld alderlis af Hjertelig.

Thema 5.

Effter de fundamenter, lagt till denne Corte Disputation, har vi al achte Jeroboams afgudder, nuhaasom Kiercke afgudder ud Bethel, eller ud Kiernen og Buds Lidhuus, eller saasom Politie afgudder ud Dan eller i dennesinde, i Longinus og Antherus, og disse afgudder Sætis ud Raadsinn ved Roboams ratio status,

Thema 6.

Men vi finder ikke udi Jeroboams Rige: om andre Riger og Regimenter falder vi ikke ut mist ordinogen stand eller Skal, som er fri for denne Jeroboams afgudderie, Men al det gaar til sin ud dan, hvor alle baade storr og Smaa, tilbeder gudebilder, Vi vilde derfore opregne 5. de afgudder sin ere opsatte ud Politiens stand eller Dan, som er Hvarels Longeres Rough: minist: Commissariers Raad, Civil militaris Raadsin, Krestus Selinuter og

Med Nøgen de nødvendige kand, deres afguder, 2. I Herrens hus stod, de øyperste præsters eller Biscopers, Rabbiners eller Professorers, Levitters eller Jeroboams hof-præsteners afguder, eyrisde udi Bethel eller guds hus.

Thema 7.

Jeroboams og de andre israelitiske afguder, enten kirkeligt eller politisk eller oeconomisk guder, og skulde dyrkis udi krigstider, skulde udi freds tider, skulde negative, i det de ikke lader at giøre, det de skulde giøre, skulde positive, det de giør det de ikke skulde giøre.

Thema 8.

Israels konge tilbeder kirkelige afguder, naar de turde ind med guds ord, agerbrug med vold og tyranni, belager borgerne kirkernes tienere, med deres villie, ret og magt at falde guds ordsfienere, hvor de krøbe ne skiøde undskyldning, at bedre skatter ne end godvilligt, har afskaffet deres xat tilkongen ne (:da deg om søndre naa høres:) den ret er belagt kirkernes med ne ulydelige vold, paa det de konge ministri kand skilde deres pung, og de storkand finder dem, besørger det hellige embede, deres herre gaa for aarlige ærte kurr, de skulde afguder udi Bethel tilbeder kongerne udi Israel, naar formedelst kiøbelig henfelse, ogsaa falskhed og høyreste gratulationer de V-lærde, grøssir og V-dige uden nogen forgaaende examen og prøffir, og høyes tile Biskpedømmer, Professioner,

Det er det bedste Land, det vrimmelede, som var yardigere og lærere, end Israel forstendig og forfaldt, som skrev Eccles: 10. v: 5. 6. 7. Mat: 4. v: 2. de kunde Bethels afgudes dyrkes, Naar Israels Konger var maatt tilføre Kirkerne Midler til sig, og omvendere dem till Profan og Verdslig brug, Der det sidste maae de Hiøvedlöse Herre Guds ord, og med forsoppende øyne og hierter, Dagen imod de fraimindre Herre sin Herre af Guds ord, Ja Vederlidne Penner dem sin alvarer dumme, 2. Para 24. v: 27 et Cap. 25. v: 16. men da var de Xeronis og Herodis rette Pönner.

Skema. 9.

Jeroboams politie eksgender, var enten Civil eller Militaire, hun angaar enten Herske rat eller Cancellied, eller Skatkummerret, og andre Jeroboams dige gers almindelige Lader, Daarelsen og sa vigtes midler, Skoler, Skoltere, Lyndunder.

Skema 10.

Dig Mand kand ikke undsige sig og under kaffe sig Klagemaall, for og Lommer, at Israels Konger fik og offr. for andre øyne, Herre med andre dyr, Kvæer med andris Æbre, Regimenter og Forvalter ceting med andris hander, de Naturlige indlodder og Lei Poesters Manner og borgere, af Aldgammel stammer Mandighed og dyd, Daarelsen ved adelig Herkomst Naturlige, Lysten vogter drog og sam gaaes Lorbj, forsnaais, forachtis og forskiuds. I dris Rar anlagis og opføyis fule Løster Lyder, Nigdom, ære og Vardighed, Vogter kommer Velmedisk opsinder, Jagere, gruerere Kurtt,

Løbhuddere, qvarhalere, Pantlastere, Bladere,
Hylhelere, Ruhsvanzere, Narere, giercere, sugte,
gierere, og dißligt Barn, ikke uden Kiærehed
og Fædrenelandets Skade, og Dørg, de oprigtige
og Israels Konges Rem forderfuldt og Ruder,
gang,

Thema 11.

Ufornuftighed, Uforfarenhed, udi Fædrenes
lands Lover, Ried at sidde i Kattem, alt for,
ergrem for ofter ladenhed i at straffe, Eudskab,
Venskab og forsømmelse i at Høre de for,
frugdis Supplicationer, og alt formerget ad,
lade fremmede Hyhlere, ere ikke de Kiøgeste
Jeroboams politie efguder.

Thema 12.

Vold og u-ret, en forskrøbelig efgud, og sin
Tyrannie, Naar nu forser sin ofter Ruhsvanzeris
Tilhyndelse, will forandre sit Kiøbenhavns Estat,
Kalder Kiøgs Bunder til Amme, luger portene,
og med Mord og Brand bneverbint magt, Gods
og Midels Confiscation, frøer, tvinger og
nøder dennem till, at faa deris Rat aff,
paa det de kand skiller ved de gamble Kiøgets Pri,
viligier og Friheder, hvorat det Herre at adel,
standen og Riigesbunder, Naar Friheden Barberis
er tvungen, den aldrig nyttes det oprigtiligen
og vel, om nudskiønt de hundrede gange Herre Israel
Konges Huldskab og Kaabab.

Thema 13.

En anden vanderskiøgelig vold og u-ret efgud,
dyrchis, naar nu Proprietarie og Herremænd

Vasaller og Clienter, maa betaale saa mange Skatter og Contributioner, at de der udofver gevaader i armod, og selles end ved del de øyne, maa sidde gaa at lygge, da dog afgifverne aldrig kommer till den Kongelige Herre, og de forudem, naar godset er øde og forødelsk, maa huusbondenne erlegge Contributioner og skatter ligesaa, saa vel optenkis grevligerne end slig Tyranni? Men ved disse alle forregiste herre potentater og presenter, med skulde adel og Vaabell, øyne, om der ellers nogle er, Geistige prester og andre geistlige og verdslige stands personer forskiel udøves, under denne opdichtede navn Keiser eller Kongelig, at det Herre till alle Herremelster og Øverstar, Velbaarne og døder all verlig: i Undersaatternis hierte, effersi saa vil heller trøstis end ødis, og derforudem Tegger paa Undersaatternis Mund og labe, en Souverainitets ungkurk og bidre, at de ikke skall understaa sig at nye, taale mindre at tale eller giøre imod den Ø-sommerlige og Gudmisbagelige Regierings maade, men Jeroboam saa ikke saa Regimentet, med aude Samvittighedes, med sinn og skrig, der, for Gudes og ikke Undersaatternes af indersta hierte, men ikun Løslig med Læberne, for Konge Jeroboam og det Kongl: Huus.

Thema. 54.

Jeroboams alt for megen effter laadnuhed i at straffe de Generaler og officerer, sin far bortkast all krigs Disciplin, og ere øfver bruiste i ofmuttige forraaderi ne forbaudet af gud, sin uddog naar Fadermaaderne saar mest i fare, øyeneis og tilbedis, hvorud of:

det hendrer sig, at naar den gemeene Soldat, naaen for
nu ringe forfremmes, eller ved hans Kerfort Sold, den
Officererne gemeenligen stiele Soldaternes i stee,
hugger op og afliferes, bliver de Høyeste Officerer,
den hele Armeen ved Slachtebenchen, ved eller
bygaarn saadan Forraederier, den de vaare selv
tænd gange vred at der for, for Guds vanhellig
for bøn og intercession for Konge Jeroboam kunde fri,
v-skyldige, gandske arlige, og skipper med nu ringe
muligt.

intercession

Thema 15.

Jeroboams Huus afguder var altfilligt, men de
forenumrede re, naar hand begyder ærbraagt
ved bemiddler sig med Herrer, ved skiørlefnet, hvor
med hand opvekker Gud till vrede, holder nu
sinn handsleg paa sig, og det Konge Huus, Styr
ker hadrenelundt i største v-lycke, hand ikke
skuer vinde sin finder ved bestaa den, effterdi de
re formedelst sig andhab hand i Herren, hvor
af det Herre, at de mange faste og bederdage, den
effter bogstaven og ikke effter anden allvorlig
ved det indig Gudrygtighed paabinder, ikke
behager Gud, men den der Vekerhuus nu vrem
ved v-bemiddred Guds Tjenelse Jac: 3. Tyfelen
nutaar det herrends Valende, at gaa indaf
Guds Huus ind i Herrehuset, Skyr derfor Jeroboam
den Huus afgud, den nu Hedning maa holder for
sig, at du ikke den David og Salomon hallmæg
tige veerker af Lugen, og vige for dine fa
bore Philisterne, og Sendr Herre ilde hos Gud,
den med reder re vred paa dig.

Thema 36.

Vii Jahur frem dog ihr tilbredt, med Elia Raad med last og undraad disse Jeroboams Politie og Kiongs afgudre, nu staar tilbage, at vi beseer de Konges ministrers, greiner raad, Canceler, Schatmester, Krutmester, Commissariers, Generaler, officerers, Secreterers, Commeris, mitmesser over høyere eller Lahur, Borgmesters, Raadmænds, Solderis, Skriveris, Sergers, og hvad Klasse de Jahur kand, deris afgudre.

Thema 37.

Disse Blunders og ordnes afgudre, Kommer ofver, rens udi mange stykker; Thi de udaf alle og nu, hver dyrkis og tilbedis, Enten imod Exod: 18. v. 7. Conf: Ps: 93. v: 3. og deris Politie afgudre, regiering; alle Lastres autorere, Vederstridighed, falskhed og bedrageri, sin Vinding offertrachtelse, Doslaardighed, Vergierighed, sin medfrette, mund, Gr, bredder og Klader udvæsder, aflygt till Gudz dyrkt, Tigesin den var ratio status, imod forere og omgiengelse med andris qvinder, med Concubiner og skiøger, Lösdagtighed, skiørlefnet, sin ihun foldis for berg og skiempt, bruged for disse Blunder og fre, schere med alfelger og kiöb, Saamt andre Testamenter, sin med Jeroboams Rough: tilladelse, falskeligen re, foldis, Løsnere, snig, falske domme og Vidnisbiurd, og andre Vtalige, hvorofver felgis Krettes, Kreg, mere foldis fal, Civil Militaire og geistelige Embedsmænd saltis paa auction, de smaa Bynder straffis, de storre gaa fri, alting er fal for pruge,

Padrenrlandet forraadis, Forradderiet blifuer af
Forradderens Svogerr, efterlang Disputation og
Collegierne, naar Jeroboam har lat sig oftuertale, for
mendelst Ruhsvanzerir og dreis Kniger, und nu
andre Aarsager oftuerstrogne, und gyldet ia gandske
tilgifuet, naar Forradderen har faaet den straf,
at handsvder paa sit godse, og sencker sig, og pleyer
sin Forradische krop, till Hand ærer sig ihiel, Tuid,
lerfid: rigus, slidrs, bestimmis, vdpidsens, vdsure,
vdlommis og slet ödderlegis, det Alendige, Jammerlig
og bedröfuede Padrenrland, af disse Köfuner og den
Nordbemdreis de la Brose brödre, En dog for til i
Himle! helure, forderfuer og plat vdrygder disse
bidste og Padrenrlandets skadelige bönder. Hörer
dog den Sinnende Gudrygtighed, Sörger ofture der
i Aug Landslyghtighed, forlagrer Lat og Ertfardighed
og beklager den forderfuede forsigtighed, Bejam,
rer den forsvundne oprichtighed, begraeder bittere,
ligen de Velinnenuedis Arligr Tuin, og vdi det
sidste Handfang, Liggende Padrenrlands ihr all,
mue almindeligr, men Jammerligr ödderlegelse,
det fortrygder mig Lengre at böyr Rua, for disse
helfundis brande, som Arginerne i Jeroboams
Lügner, eller Vidner bliftu ved at oprygne eller
straffe dem, Huoraf irg snarere maatte dö,
dog alligevell Förer irg disse afguds dyrkere
og prugrugr, af nu V-maaneds begierlighed,
gandske forblinder, at afvender og forsnaar
sin Sag derved, at de formenderst de store paa,
bunden skatter og Contributioner, og forde de
faar intet af deris Gage, vördis at Delge

Præsligr, Civil og Militaire Ærestillinger, till den
sin Tiender uræst derfore, mend vi præsterer os
ikke derund, men lader det saa staa, Retrechtendis
Pauli Formaaning, naar handsiger, Mand skall ikke
giøre ent, at den Tand komme got.

Thema 58.

Ci komer vi til Krigs afgudrene, som er
mesten U-talligr, høiligr baad de høyr og lafer
tilbreder, saa at vi ung formaar at opregne dem,
eller haluer høel siger at Genneraler og officerer
med fremmede mugr bestuhr, ikke uden Mem,
ned, har forraad heele armeer uy Kiøbenhs Sænder
ygiflund Casteller og Fæstninger, som denne
Vaar betroede, med mord brand og plyndring,
Langt verr med kiøbenhs selv, forderfuit og ødelagt
nuten derid egen Kongis Land, eller dette Land med
sin detlærdige Waaben søgte at faar igienn, forsømmi
den belnigr tird, og ved forsømmelse spildet den,
gifuet kiøbenhs sin vær i klemmen Ærligheed
og vun at slippe U-skad udigienn, Uyelet hemeligr
og skadeligr bresuk med kiøbenhs, uddreffet af
Landet sin var indtagnet, ikke kiøbenhs, men øpen
og gods. Confunderet i offentligr krelslag, fløyner,
saa at den Mester fløyel, mesten med rengang
har kiøbet U-lykkelig, slagnet sig til øle og fiøhrehed
og Ladnet kiøbenhs komer paa Insulerne, ofmedens
Genneralerne har kræftil indbyrdis, om høyeste Com,
mando, ren om Philippus Konnum øfuer dem, og
ikke uden store Underlag og blods Vdgydelse,

Skjelt trædhu ad. Krigsraadet har giøndt ouer os hø-
delig Raad, nuhen ou ad forhaale tiidu, eller
dende armadien, og skiøbe nuderel deraf hu iblandt
Kiøbenhaun, eller og at bestorme nu megit fast
stad, forgiøndis iden nyette; og und nu bredd
bror eller i Krat at forsuur nu Christen Kongr
Stad, und tilbørlig Proviant og fornøden Vnder-
holding. Vdi hiøbe og slig mange skrøner de
V=forstandige Hofunder, Raldet os lig Sam sons
Kaluer, adspredde raad, de megent øiøe Krigsma
und fun de will holdis for, Vdenis, Vdklappis, Vd
viøbles, og und anig forbandelse bladis af nu
Skaahnels bonde Karl, fun nøreligne Kiøgen und i
Krøgnu. Till und har vi for unmuit, at de saun
Kregsguder, hofuer ikke holdet sig fra, at luer pa
Kongnuseet, og det gand de Kadre unland, Oh bgaa
id ud Krøgnu alle haander skiølinstykker, og har
dog uholdet Pardon, at sden unner und alt for,
megent krommu Koning. Nu had krøgter skall vi
unde os forhaab at slig forradnir og Langvarig
forhaabning, saaunsom imod all rat og øllighed
forunde Pardon? nu Kadelig, skiøbu os stinghunde
lund, it fordre kuil Kadre unland, os fun i sin Ka,
nodighuuyer lund tagr aander, snart Kardig algi,
in Aandu op: Saa at ing Vdris paa, at Guds Ka
kardighed, snuder ikke ild und at himmelu, ofuu
de Hammuligr forradnir og Kaadgiuuer, fun har
Ansiffret sa megent ont, og V=lykke, eller gg at ford
ikke aplender sig at opslugr dennu. Kiøer: gisu
dog Raisun, for hvad de inuellum himmel og

Jord for tinur stad, som var Helhundis brunder, Snid,
der lied, Maar det gamle Veris daugh ordsprues saa,
Mand hunger de maa tiuhur ocs lader de sorr gaa;

Thema 19.

Os Kongen vi til afgudar som var oppriste ud Beth,
eller kirche afgudar, som anlighter guds kirche, eb
thi vi forummer at de øppreste præster ocs Jøder,
nis Rabbiner, haver ikke mindre taler, men
mun vell sar sorr, eller langt skammeligere, fuor,
at de kloster var lunghur, end ikke gud, men
Jeroboam ocs de Kongl: ministris, ocs paa Øyelegiers
hoinarers ocs hughvanderis manner, hyhler,
bar Raaben effer øyrent; Evender Klags afguder
mødr vi her, Kaldet Administrations afguder:
Herer gud? Hvad sætter veris øppreste præster, gud,
kirche ocs den ouhur ocs vaarnegl de bunder at
haver for den, bagdøren, ocs anhaber till nu øy
adelstands skabbelun ocs skiuhelder, Koltrere med
verstiger ocs krummer kner, med begierligh hed till
gaver, ocs for langerlig are gaar i Svang hos
denum, Math: 6. v: 2. Ocs for alt at pynge kur,
lighedz kur ocs bryude, fortaris de sa gandske, at
det er vender at de øy gaar bort i aske ocs damp,
de Kaghels præster som er vender denum, plager
de mere end Eilbør ligt, ligsom de raader for
deris Øyne, Col: 3. v: 22. Vister denum imod all
det ocs vilighed, med paalagde Kaber, Vtømmer
ocs plat Ordlegger dem. Saa det de lund skiule for
Jeroboam, ocs haus høie Commissariet, ocs fel
skilde deris pung, i det de Kaghels præster nøndis

At tilbed disse Jesuits brødre, og bare deres for æring till, og ingenlunder glemme at snø re deres Sämulos: Christen herremand, som følger han timere Math: 8. v: 9. de fuger og attraar ræfter hof og bylder, ligesom bragen der skiger ud lunden eller Jorden, og ligesom Kaluen ræfter giessner, og ligesom en bagers dreng Os: 7. v: 4. Jaluer sig op, af Kolfeds, argierighedz og hofmodighedz pracht, og anslöder ud deres slig profan og politiske former, holder Jeremiadiu uere og andre grisbige, ikke andre bedis med sin skarn og afskiue, og achter denne ikke for det Lingste, dersom dog aldrig paa kirkenes og deres prasters bestr; nogen mediterer og deres Consulerer! Men ligesom bonder sidder krgiem og skriker paa agrene og ud Korent, at kiøde fugle med, saa bevæsder disse grisbige og Jrastplagere, ligesom tilsiuns Mand offuer eudre, sig sin krgiemer for kirkenes og kirkes tienere, og skiendder sig deraf, men tager Lønsheder af dem: at Kaffenne sin ligger huck, Land Kommer for en dag. Kiere? hvad giør j. Mediterer og optenker till gudz ære og kirkenes bestr. Disse Jesuiter tilsiuns brøder: Jradiker de og tit? resp: Nej, ikke uden de giøre Lugpradiginer, forstørre forærings Ladre de og udgaa nogle larder bøger? Resp: de giør ikke bøger men bere, Jorafderuid Jrbere, og denne ligesom bud lauf vere ud sterden, Giør de ikke sinnche Larde Cokmen, tarier eller Bibelen? respondeo: Jgenlunder;

de Jesuiter Religie noch at bestille med Politiske og Chymiske, pract: at giøre guld, derfor udmu tinnu de og Jeroboam, som de grøfflige Contributioners Exegverer, lagde deres Sundhed og Roligheed i agt, og henger sig for Lade, /: Gud giøre:/ Vatter, skiøge bugr, lade bugner og de onde diur. For Chiragra var de og fri, naar ihun 100 Ducater fremm, og dø skal for vinnu at de Jesuiter hau, den rapper nog, mu det er tød mugang, at de skiller sig ved disse afgudre, vnder om till den sande gud, og som Vestraffelige Biscoper forstaar deres Embede.

Thema 2c.

Vi Jesuiter Examinerit de øyperste prester, eller de Jødiske Biscopers afgudrier, og Jeroboams Lugr, tu velde vi Hiøde Rabbinerne, eller de øyperste for den storr Synagoge, som eller Roldis Gymno Sophister, Druider, Professorer, Huilke i alle Lasters og Lyders Lighed, aldrelis stemmer ofuer ens med de tilforne beskrevne øyperste prester, med huad studeringer var disse gorde med occuperede? resp: Ve, Jesuiter aufrelse: de holder aldrig deres aarlige Disputationer, huilke de Jesuiter Bannicerit til Ærig tid, og ligger som dødelige forgiift relegeret hu til Vredbens mude, de for ømmer deres ostentlige Lectier, de holder ingen Collegia, og huilkem med Raad eller Draad, hielper den studerende Ungdom til rette, mu turer med belygner de Jesuiter studerende med at bær de forskrachelige Ceknis afgudre, og ofyek med Argierighed, giertighed og Hoffmodighed

Øyeblikkende aand, vil ofuergaar de arrigste politiqver,
saa ingeniøse for alderis Indvoller Skjøtter i lei,
afhoffaber opblusende, de bekiltter sig ikke paa
ertgiøre bøger, uden nu eller for aflede brøst,
saa som Rabbi Jeschuda, Hach chadoch og Rabbi
Levi borgerson, Menes ligesom de øyperste præster af
giøre børn, Till hiælpe Naturens vexes der
som derved ogsaa Kraffen ikke forsaar, og Con,
fectio Aliermes ikke kand giøre denne, tillerstø
ighed, naar der øyeblikkis med hiælpere og Hus,
Cappellaner som Skiftere denne, Menes ing saan
dreyaa igien, dennem de ikke paa Consistorio,
om studenterne, sætter de ikke denne ind mul,
heyder de denne ikke ud, sætter de denne ik
ud kiøbenn, sætter de ikke Attestationer? fol,
de ikke demisser tilfalds? Cagre de ikke Naaelt,
ligen Laarer fra studenterne, hvorved de dog
far hiøbent at Nad sædre uaudent, dre del Nar
ud yderste Laar? Cadre de ikke Academiet fa
Endigt de tal Argierighed sørger hen iblant høyre
Politiske afgunder? Har de ikke omberg for at fattig
studenter i Communiteter kand tyldre sig.

En underlig, dog tiehre og handlardig bim, som
Er fremd paa hiemmeben udi Schottens og Scot,
„pionens tryn, ofuer Abrahamstrup og Svan,
„holm i Siælland St: Francisci Nat, Anno 1678.

Huor

1. Ved stræng Tuds Vind, sammenblæder mauge guldglim
2. mende og Sølvlarver der skyer, Skandt i Hiælge og
Lomb nu regnbuer, som omkringer Horizonten om
3. Abrahamstrup og Svanholm. 3. ofuen paa dryen
bum, udbrender sig nu for forfærdelig Kulsyrsk
Faar, Lidende paa nu hungerske

Hest, i proeskagt, med et Jagerhorn paa siden, med
under nebbet hengt mange af kostbare Diamanter,
som hans klædebon skalde med ringene, og han
brede med nebbet, som den Konge galed, af det Jager
4. horn. 4. Ved den høyre side lod den paa gyldne Le-
vetter, hvor det gyldne mundstykke, hvis forladning
5. var sølv, Men kuglerne af guld. 5. Paa den
venstre side stod det Klart Himmelblik eller farve,
udi Sølv Himmelbrand, Till hvilken brand mand
ikke lagde tro, men den snerlede ikke Guld og
6. sølv. 6. Bag ved hannem stod det Forderligt dyr
som en parder, med Ulte skiel og skelne øyne,
og bruger dog glas øyne, indlagt udi guld og sølv,
saugt det perspectif betaagt med Juveler. Dette varde
7. for kiner i deres dømme hans stord og galed af
det ergt neb, for en løvfe som blev i luften paa
en fuls brem stort sidender, og den alt galede,
8. Strap 8. slap ud af det dem fra kuglesprøjterne udi
skoffern, en halv ud og en halv bremmer kugl, saa
lig en grib. den vaagte sin ene ving paa Abraham
strup, og den anden paa Svankolmen, halen om-
te ester vinden, og sha, hvy paa hanen og dette
sølvskygge, at løvfen lodde Mistanche om ha-
9. nens galen. indtil 9. Kugsten en tagel udi
Maase sarch, Ron ned af himmelen med det sølv
horn i haanden, fuld af olie, hvor med hand salf
ende den Bliandklade himmelbrammer løvfte,
10. og gaf hem lorstands oplinse øyne. 10. denne
kugel crabenbarder hannes Forradiske galen i for
Kyhnes svigaktig skraal og skud, for Brandens
blink og ball. Thi de fahr alle en konge ofver sig
som udi crabenbarningens bog kaldis Apollyon,
og Abbadon, det er udlegt af Rabinerne i

Rittmester Klarendorps den Forrederes og det
Sæthans sammenrottede Gen: Commissariat, strax
derpaa vinden, Haven mister vingerne, den
findes og Neb. Høiest reflende, Branden ud
slukkes, Parderiets 8te Schiel igen, bliver dunkle
og dunne, og griber i det hand falder dette Mitter
aabenbarer, blev igjen løs af buerne, og strax
forsvant skyenbunde. mens i det lod griber ned
dette udaf sit Skjødende Neb, underhuder bredt
og betrukkende, den falt paa marchen imellem
Abrahamstrup og Svanholm, hvilket alt hannem
et varr saa passeret den Forfunt saar, Viderer Ve,
tus drinn i Schillelöf, Ender drinn i Torrebj.
Henning drinn udi Gierlöf, den vaarr Dannelig
for Kreuzen at Lade skriftes Kopskat, Jens Christen
i Laarslaff, Marcus Jensen i Kiöby, Niels Ar,
rom, tilligt opurrvarmer 2de underriagerre
den vaarr udrist at brende oldenskrin, i denfor
inten Kiöbe Kjøbmandskjøbt, saa og en Leutnant og
Corporal af Svanholm, den efter ordre og Commis,
sion skiller brende nogle 100 berfer, alder ryskes
Kommer sin Kjærmand till Gaader, og de skiller for
nogle Ristre fuld af guld og Sølff og Cendier
til Hamburg, saa himmelig: hvilke alle, saa dun
sinn og Tæt dunne fra gribes mendrelte for,
klaring.

Saa blæster vrie og vind, saa bringer paa vort viger,
det gods og guld gik bort, den vind mon alle veiger,
En Sydvest, Nordøst Vind, udpuster storm og sød,
Og blæster guld till sig, vor velfard blæs den ud

Den vind blæs paa vor Rop, vorskorstrøm gvæg os hiu,
Bud dengr sammen vind, lad den ry krugrø krusø,
Bud pløst med sin hand, paa vægrets hard vind,
Lad ham ry kinder merr, men giør hans øyne blind
Hør paa det hangal, all verdens hand forforre,
Hør Rongrø gal hand ha, at de ry handhed førre,
den tydsk Tyghrel-ky, hand klugher ræffer guld,
Hans pengr gvaadig ned, gud stopper huld med mild,
Tyrer ry den hanrkalu, for radreres prøryghr,
Tvor ry den hanrgal, endiøn hand kand det snyghr,
Med jagrø hornets klang, hand galer dog paa hand,
Hand galer merr paa kiendsk, mdpaa spridhig hand,
Det var den hanr kuk, der gal for St. peder,
Bud pluhr selv den fugl, dvæg af ham dun os fuder,
Bud sykr hanm ned, af hanrbirlhens pral,
Bud lær Rongen selv, at kinder hanmis gal,
Men hvadr det for skaal, af det sølvmundet syghr,
Tu nøgle bøsses vard, var kun dets forste lyghr,
Saa blev det en pistol, dreyrs os en Carbin
Men nu it fyrl Cartou, at finder oluer kun,
Naar hanm far kun selv, korse ladder dette syghr,
Med guldprop fyldet det, guld kugler er det snyghr,
Det skinder ry paa krandsk, os ry pva sovensk,
den bygr saanner de, for guld af dris mand,
Det syghr maa rengang, af guld dog verde fyldet,
Saa gylden Cavetter os sølthuul, er det vuldet,
I hannis hundehuus, blæs vinden guldet,
Tolv ladingrø giør os det syghr, hung os kun
Bud jnrek malu, os lad det tyghr fyndes rekne,
Det Kærrendorps partir, gud selv med Verdt finer,
Hvy hennis hofuid af, hvad dure nos til stry,
Lad dødnu Rogr saad, paa Kropnu hans sa very,

Nu brender brandens blus, af helvends trende lur,
Hand brender ihr hra, inen tugrenis lorenur,
Ej flöchr pustre selv, den brender lusta brand,
Ej tryghter der gaar ild, ind vert forder land,
Bud flucher denne brand, med Belials bitter brøl,
Bud stæd styrkt maa, Gud hanem klöyrt sruhr,
De ædre øynn skiel, af skif gud singer ud,
Ej slaa den hild af sand, af steen, af herr af grund,
De sreu for skiel og skarp, vlyghelig aspecter,
Var ry gudes øynn til, var ry gud selv vor vrehter,
De ædre øynn skiel, paa af de glode saa,
Ort hulling vigreur, maat gandske under gaa,
Haa sidst saa ing og, at hanem den blek plaghrt,
Den Narrendorphis sing, for alle blek udsenghrt,
Da mister hanem strax, sin vingre ure og kam,
Hun fugl i hand vend, gid hanem handsra sam,
Strax sprang det syhr malu, og vrenude sin flinter,
Vera at det kunde ry, af grøn ferrer tinter,
Den brand udslughrt blek, og sunghrdt den vind
Den ædre øynn skirb, blek sin nu sog sra blind,
Den langr prstilnedr, blek da af gud forvildrt,
Den tid det syhr paag, blek para stil og hul trildrt,
Bud sidder vigrt snart, paa ærlig adelig brøn,
Som nre vigrt tror, forudem falsk og mere,

Supplicat til Langen,
Consumptions og en andre Sotters afslag.

Ej nu. frend, hvor er der frend, hvad frend maa Jesu
Vi haabre til frend, inen dorg maa landet sorge, sporge
Ej hra for udem frugt, en kilder udem vand,
En sorl forudem lius, er frenden i vort land,

Endnu Verdens vi, til Brøn, til blod og marter,
Endog al Løgnen skal, allerne landet arfer,
Det skaer Jeres dag, paa Halsen er ouspent,
Ej Himmelens vrede er, nu nu till landet vent,
Høybaarne Potentat, og mægtig arfue Konning,
Velkommen hiem med ære, Velkommen Naadig dronning,
Vi alle nøder dig, med hierte suk og graad,
For skadens fiøbefuert, og Scorpione braad,
Afvend det lange dag, og linder dog vor byrde,
Tad ry vor hiem afklaar, du er io landets Øyder,
Ter Sinnet de Løgn har, opgifuet skat og told,
At landets Riierlighed, skal ikke oliefue Pold,
Tyd gonde dansk raad, om der dog nogle finder,
Af gamle Kloge mand, som mand kand fordum minder,
Det Ferrnet Høyhe raad, er Riu it skye skaa,
Af Høyesbrig, nu brand, som sprunder ild af baa,
Jer Ild det skattbaal, forlaerer Land og Kriger,
Det hier Mands Riierlighed, fra Løgnen sert maa Vig,
Ved trøsel og ved magt, vel kand du vinde fry,
Men saa er Riierlighed, fra Løgnen skal hemy,
Ere Naadig Konge bøy, til pir til os i Naader,
Det er io Kristens pøir, tad dig af himmelen raad,
Ej Adelig obry, saa skal i lund og grund,
Tad ry din Naadis Vell medfulde ni blind,
Jen frugtløse krig, med skatt, blod og ctcise,
Har ruinered os, det ing fer det land øde,
Jhier Mands skand afstat, som sukker under
det ikke udaf kree, men udaf øren vi dreg,
Jen krofast adelsmand, maa vade hier under,
Med sorte taarefloed, naar hand med sorg befinder,
At Brockenhuus hand bere, i hier sin bondegaar,
Hier ry er hund, ry kat, ry graas, ry grid, ry haar,
Hans gods fans øydemb, ved Jordem ligger tetnis,
Ej dyre ni krug, ry broder bunden tetnis,

Helbrøderne og maa udligger fold og skat,
Om skiønt huus bonde har, ry kor, vi kalf, ry kat,
Det fattig Aarons folk, og Levi geistlig skaar,
Som gaa guds ord og fald, skall daglig tagr vaar,
Er slet udsunt saa, af Krøgnus adrekop,
At de maa undergaa, som skiub med tangl og lop,
Jeg frøgter Lybske har, med ostert Contra spillet,
Og sin nu kastebold, forgiæfuis vrøgt de illet,
Fordi vi skaund ry, guds prestemand i skat,
Min Exegverers vold, gerd og guds kirkr hat,
Det fellig kirkr gods, fra geistlig stand er taget,
Og ud till Kiøbenhaff lagt, jeg frøgter det ofplaget,
Med de Corbandelsker, som nu der skrifuet staar,
I hurer sundat jeg hører, det giør vor lykr saar,
Ydmyrsket borgr mand, af ingvarteer og skatter,
Hand ligger ved din stol, og dine fødder faldter,
Om Maadr, vraa her hand, forlunder bøyden haar,
Kor jeg med kon og børn, tilgrunde undergaar,
Den spiller Bancherot, min anden gaar af ligger,
Den sidder udi gield, i ax med hu maa ligger,
Kor krigstyr kor og gverg, af kor den skorstens sigt,
Ja for Consumption, vi ødeleggis plat,
Langt andet lofte du, i fals nød i blank bølger,
Du ofrend Loffer da, det himmelen selv ry bølger,
Du giorde bon og bord, till Jahuuds mechtig gud,
Det fyr din lund, ind effter Frederus bud,
Langt andet lofte du, den lud du anbey Cronen,
Vi da forsikret blef, om nadr fod din throne,
Menus ofuer 1000 aar, vi lend ry stor nod,
I flurly kongers lid, som nu er alle død,
Lig gerd danske mand, lad pommer kalr farr,
og Mechelburgis mand, som ver landet skarr,
De fyldt Bancho op, med dannemarchis fold og
Doa landet borgr ved, Uuildfrds mørchr nal, fat,

Det volder dog vor fynd, den fehlende tinkrpotter,
For vores rx spindelvæf, udaf eld ved-gydes lotter,
Hvi in vrede Gud forlader vrøgt til,
Ach for it Dyrdigt Land, til ansigt Sinder frit,
Ved hungrets tidsmand i stol i muld og aske,
Her ligger Desperat, med Gomes i sin tasche,
Hand Jamrer for sin nød, sin Rettighedens og trang,
Forbander snart den dag, hand lånedis till sigt vang,
Hand øyder uppe brød, uy valdnels pris og audt,
For øll og Fordombs mød, hand dreiher nu af vandt,
Fra ud Egiptens Land, passerer ry slig vold,
Som i guds Christenhed, disverre Mangefold,
For giensis var vor krig, vor skyld vor skat og giering,
Thi Egiptem spillede for øs, med blinde trening,
Og Gallus galne, udaf sin Mechtig mund,
Vor Egiptis øyne da, fandt bygge nij blund,
Den mana vi uøgis mod, vor vrøgts ord lesning,
Ach vente udaf Gud, vor ondgabs straf og forlening,
Jeg skrøchter Herrens Svard, nu nuun for lord,
Ach murligt alting nu, nuun for os vi-klart,
Saa Lindre nu vor trang, di vrøgts arfinforste,
Huswall dit arme Land, som ryffer hiij mana forste,
Ofgik Consumption, sin tarer Kiød og blod,
Ofgik Matricul fat, oprøch ofrø med rood,
Thi hellere nu den ry forskiel, para trend af Fiyer bind,
end nu og ry forskiell, paa trend og Fiyer bind,
Om skattem ligs for, i trends og Kiød tid,
Vskall pressers ved, Selmuch det Landzmus longrblid,
det Commisari pach, har opfylt Krin af punger,
Udaf det dyre sølv, vi udgat til vor longer,
Som officerer krig, vi forte udem gafu,
den trenghet punger nu, og var kun it blot,
„Nafu,

Komme og paa landet nu, Kommeligt ordner herre,
Lad dig af fremmed raad, og Hyggler ry bevare;
Kom nu og tal med os, med bønder, borgere, præst,
Lad dig ry hindre af, denne bur er landets præst,
Hvorfor vrøgelse tart, og tilstand, med dit øye,
Hør denne Supplicant, beder vor storr møye,
Tuch ry dit hierte til, for dannemarks herrskab
Men du dit Naadehøie, til hiere Client med,
Den fordum danske ræt, og ryrgod regierring, "bud,
Bud og hafe ret paa land, gud hielper lred af Naring,
Bud signe bugnes huus, og vagter bugnes land
Bra alt W-lighed ild, fraa ordets baal og brand,

Herre konge: Nuy ☥:

Dannemarchis og Norges indbyggere, til naadig
Kommelig
Audients. eller under danigst fremstillet.

Sybille Svaadom,

Nordens Anthichrist, diriger et mod de skriftklogere, som
om
Kommenter at Anthichristen er igen ud østen og
vesten, nemblig Anthichristus orientalis et Occiden-
talis, det er Tyrkens og Paven; offerer af en Fran-
ciscaner Munk, til en Weirada ud Sedelien, forst
fundet udgravet Ao 1423. i Konnerbogstaver,
paa det field Kanos, mens Løse til lin det af
polsk paa dansk Vers oplever at og till trøhme dr,
kostet af Jens Norindem, bogholder ud Riøge, prem
fet af Melchior Markhøn. Sub officii nostri et facul-
tatis, Sat Yrica Sigillis

(L. S.)

Ej skjønt blant kristne, mit navn er ihr skjøn,
Blant verdslige verden, min tid er ihr dræbt,
Jeg Verdens Antkikrist, dog min skjønne Vill,
Bør at Gjøl klage mæd, min klikkig høre hill,
Lad verr Lutter far, lau tunder Antkikrister,
Ophøjnd fordum, at mig mange derfor gæster,
Med hinderiers, for ing den trodr hunder far,
Jeg ing for Verdens Jord, kommæ øbner Ohn bar,
Jeg mem det er ry nag, i Vestem og i østem,
et jøgr Antkikrist, ing fører ochsar røstem,
at Verdens Magogs mund, fan under Verdens
Jeg dirkle = trunk lus, er verdens, " porl,
Ant sen at Mahomet, i fordum tid bygnt, " falsk jord,
Jeg dirkle falsk røst, ald Østerland vel gnist,
Med Verdens lochr mad, forgat hand alt falsk,
Din Lehrends Alcoran, hand brugt sen m tolk,
For Verden Satan far, den trægr kunst og økunst
Dem kjøs og gaben selv, i fordum tid far prøsent,
Hænder er i gabens spil, og kjøbens Contrafe
Den ry mod Mord og magt, dog med pragtugt
Hand er den store skj; Dem himmelen far opklæd, ry
den Verden verden far, fan til en løuster kjøldt,
Hand er det lille fare, sen andrer far at brødt,
Ej mangem adels mand, med fanz: er mes,
Hand dringer far den saft, sen gudrem vel singer
Og glader Menniskn, hand Gjøm sa indtager,
at verden hamnn sen, m himmelsiged Man
Tilbrder: ia sen i miracul achtis hand,
Ved 3de Fr far fain, forst saltpan ærnus trapper,
Hvorfand for drue saft, ald Gjønus vin ud,
" kopper

Hand forst sig forden ind, paa det Biblietech,
Vom med melancholi, er forstenes Apotech,
Derefter blef hand slöt op, i Arnes andern Kritz,
Till Cancelliet hand giort, en lyksallig rejse,
Men den sen vitred for, Gunnem lydnes gang,
Forraar at lydnes sti, for sig blef siden trang,
Paa sit hand Cabinet, blant andre viegnes Helt,
Og lydnes ofner fan, udbrend silige telt,
Hand selv mangt it Tald, og mangt it Tolder,
Blef sat paa auction, for maadelig Verd,
Hand lod sig nöjer da, med 10 Ducater konde,
Hi Supplicanterne, hand vilde nu bemönde,
Med megen Findrej, at hand Kun söguing faa,
Ved en ild Kiauterri, og hun maatte gudi naa,
Thi Kraagen lefde da, sin Curet sin Vugre,
Hand samlet ochsaa ag, hun slukte hendis hunger,
Den anden det fortred, der sen hand intet lik,
Hand tolunt alle vel, med mund, med haand,
Da var ver Antkichrist, ny megent astimeret,
Hand tachet höflig nogh, hun lidt maad med forer,
Hand gik da paa sin lond, dog med it pace par,
Hand sinnis for en hun, it vdvaelt helig Kar,
Som holmaads Lyhr er, en klöj gra tog og taarn,
Nu blaser Contra bor, for den sen hoirt er baarn,
Der sen har höjest vang, ved lyhnes styrtes ner,
Og lyhnes Kirke gaar, for lyhnes bern af,
Saa blef höjest Kragen hut, og Charge in aflagde, blerd
Der end vor Antkilchrist, io mere og mere tiltagde,
Det 3de Ti forsvandt, og blef lagt hen i mud
Det 5te C igjen, tog Crown paa af guld,
Den Norden Antkichrist, med sinigre glatte tabre,
Svlangen Rongnes gunst, og dag lig tardig strabre,

Et Riale Rougens siel, og hierlet hans at la
Vom Salomon dey vill guds hraud at fulle
Vnnered hvarr Sathan op, paa arms himmel stier,
Hand Øyhens vidrer, paa Vnirvrecht vrier
Zus effter sit Compas, saa hand nu Jesrels blef,
Jkougens hues og Løf, hvor Øyhen vrecht vrej,
Oppaa ørhalsse bryst, blef Christi Kors opfrugt,
Det bryst sun nu med list, og giviighed trengt,
Det nelor Christi Kors, nu finde os Vrenn,
Som Christi Kors hra sig, nugang hal Raster hin,
Hand øyrets brendtegn, langt heller burde barr,
Et hans Buldkierlighed, for Verden kient mun var,
Hand holder Kor og sall, med hellig kirehr Ral,
Bud ladem Sathan laa, at himmelen it fald,
Jnnerst paa hunne bryst, opblicher arms stiern,
Oes gyldne Elephant, som hand var Bispdoms kiern,
Malorts stiertes Nafn, hans sønner Visdel,
Thi hand nu Malorts rer, Ved giviighed og Søl,
Forgyldnu Elephant, nu var hand burde Lørr,
Og arder Loyens skilt, thi alle hall hans jnørr,
Hand sinn vøgrt nd, og giver til sig gnd,
Som stox paa gadenn, oes sølv som V-tald nnd
Tu dig du kirehr prest, du Christi Korsis kiner,
Thi udi giernigen, du giserr det til kiner,
Bud Rand sun Edom dig, nu stonder ax ist laa
Jhvor du skiluer dig, at vnn adelbaarn,
Jm Gog og Magog far, nu skierre arrsnyghr,
Abbadon nd Nord, hand sinnner nd Øyhen,
Apollyon hand om Magogs tiil bar,
Og ofnn krigens Mand nu Øar og Basa,
Var hand ny Konge Nafn, hand dog sun konge raader,
Hand styrer vøgrt sun, hand vil i alle Maader,

Hauder sin Lougnes Siæl, hauder sin Lougnes min
Ej vügt sijlters gaa, den Antikristis grund,
Ej aver alle Jam, oj alle Jam tilbender,
Alt det sin øjner ligt, oj sin Kristvardigt Hedr,
det ofver de till Jata, ved sin till ærgud Bel,
Alt de Land tugerlig bedager Jammer vel,
En ofver Kögelse af guld oj Diamanter,
de andre löffter Jam, hen ofver Verdens Kantre,
Med pris, med lof oj ros, med böger oj papir,
Oj ynsker af Jand vill, med böier naadsens,
de med udgraduer Jam, i Kaaber oj i Klipper, sin
Med fauler kild af ros, dest alle Land ou strijer,
den Naadig Konge Jaar, dest aldrig skad anpri,
Som de paalegger Jam, ved dris Höjder vird,
Her denne Haman sig, z Kugnes Vender böjer,
det Babels billede, alt ver de tilböjer,
de Jar indbilder Jam, af hauder nordens
Men den Herodis Jaar, fra gud oj ungang bud
dog hender af Jans magt, sa gierder ej norden,
da höjer Mand hun sted, af lud udaf Jans Jorden,
Hauds tager vügt ind, med sin Kristetrop,
Som daglig dag af Jam, til ær löffis op,
Hans 3de Döster rr, de Vüsdoms 3. Gudinder,
Minerva. Venus oj Fru Juno dyders gunder,
de Kladis daglig op, ved Kugnes bröst bed,
oj blom kris mere oj mere, til Antikristens
Vor land mar lig-Kard, af arligt bröd ej nyde,
Vor konge sin den Gog, Jar nogen flugt af yde,
Hauds mere Jans Kristi den Jar, til vügt
af Landsmuskender, de bör löst af vere mat,
Fra himmel Jöel oj flugt, till Javerdens Mand Kalder,
En laugher Courtisan, sin Döster vel befalder,

Fordi hans paturspir ok Cardinalle kirp,
Klaar vell i bendsrey, ok gifuer brudry kurp,
Kastem i kiger to, var ry nu Mand saa vardig,
Den kun Apostels stord, betrade der til fardig,
at maad hra krummit land, maa hun nu Student,
Till Faturstord ok stak, vel sen at hinnelen sunt,
De andre løster frig, dryan, nu guld kier Fød,
Som dog giør inted ont, den andre sig ou sønder,
Dyrer handlanger, at samum skrab guld,
Till Antichristens hus, at det land vord fuld,
Hand er Folkregelen bar fid, bar fid hand vaabr,
Till dem sen maad ok gunst, ved hans brød forhaabr,
Hans haand de fyldes forse, dreurstem Antichrist,
Haar frelt kusind ind, ved sin handlangers list,
Maa ing de ikr nu, den dag, den dag forbander,
Dre ing skrek forse med skrek, de ing tog bog i haand,
En arlig faltig karl, land ry er langr brød,
Dom gielers skall ved skrekt, ved sølv ok guld det rød,
Dog il Capellani, nu kiger dryer bolig,
Et sidet Landsbyskald, et Klosteri V-rolig,
Mand sendum mysig land, med Kuafald beller til,
Dog for at fanger sigt, tilbrudis Baal vill,
Menskrekten eder op, for Kigenes fade styrer,
Ægypti fade kiørr, ad graabgang til sig vyrer,
Er det il Probsten kald, er det il Bispredøm
Der til de sigrer sig, vel sen ved Fød ok drøm
Dem Israel sig, udi Ægypten udsprredr,
Saa denne Ismaels-slekt sinem, sig vil udbredr,
Udi guds Kirke skaar, de falk Pharisear,
I Kongenes kaadstue, Rebboams kaad sig trer,
Den giftig bidsk Gangreen, en kyber allvegner,
Ej kyhen ofner denn, guld skøvegn mon vedregner,

Menes under ærlig fold, som har ryg gunst ryg guld,
Maa sidde under støl, og slaa sin mund i muld,
Hans broder sprang fra tap og tønde, til stor ære,
Forundre drikk og dyd, hand skiold og hielm kand bære,
Hand aldrig var i krig, og ryg i bredy taag,
Hand ryg i skolle gich, den dygnugt og draag,
Hand mange glasser vin, for mig har forduen skinn
Oppaa Vinbiergen, der ing aldrig havde trugt,
At hand nij Carel, med mange Dagers flock,
Skuld agge dog sligter, kun Lychnus krop ofte
Himmelidinger ichin, ved Gothers sorl har vandret
Omsiont hand er med Kaft og Fitul selskab andret,
At kielhen begur maa, for dette sparer kræ,
Huor under vandmand sig, skall sorge ly og læ,
Hand kand ry skrive mael, med hand af patten
Ved Low og ved reels, hans hierne ryre skrevet,
Hand vysen var kun nu, hadde binder hiserne,
Som nu er Adels mand, og høyt i skyr kandser,
Sin broder Magogs mod, og kodsper hand følger,
Ehi Anthichristen sig, for Supplicanten dølger,
Hans huus Appolinis oracul ligner vist,
At ingen kommer maa, i kall med Anthi,
Med himmelens hellig gud, hun Christen siie
Maa kal
Saa hun nu stod hand vil, de kunge hierter siale,
Hun supplication, amanuner giernu gud,
Hdi sin kirke, og huor hand saar bin og bud,
Hos Christen konger far, og oplat Raadens tre
Pre
For alle hand ogre, il Raadis sard Tempel,
Ved Jordens gunder hand, forskinder ingen
Som Kriger supplicat, af ydmyg mild
Hau
sau

Men Kordu Masurim, i de gemaas sig fluttere,
Hier ingen Kommer ind, med minder det Hart stridtre,
Weivoden mere Hans hus, det er det Helligste,
Et Sacristi hierind, en hier maaiehr fre,
Hilo gud i himmelen, hier gaar det til i Norden,
Cuffer af himmelen, till Kattiger gra Jorden,
Som er Kunnelös, sin er gengelös,
den Anthichrist fander, U-mild, U-blid og bös,
Kand Mand sig trenger ind, ej Hans Cabinette,
Discretigner da, ej ingen maa Lorgirtte,
Ej perturerer skal, for dalter Hafer Lorst,
Ej Kiöbenhaven ochsaa ren, at flugter med fir-
Hans Secreterer faar, Ducater 10. ugtaher, -Lorst
Skall Cammerterrere, for dig et verre Vaaher,
Ellers ej da Pension, inn eller til den drey,
Som varter Herren op, ved bord ved Kongs esseng,
Derpaa gais ej forbi de adelig Studenter,
Et hinder dalter de, af hier Client sig Kunter,
For de skall bringe frem, din Supplication,
For Mordochai skal, os Jeeps naade tron,
Lös mig; lös op din pung, for Sancte Jørgens ridder,
Et for Hans Kummer Haand, en Hand skall ellers -
et taller vell for dig, till at er langer bred, -Sverd
Tal kinderlig maa sker, en andre Hörr bed,
Et Sligt it Kattesteg, ing Far vel aldrigt vegen,
Ej intet Far ing Laant, ej intet Far for arid
Veg under Kommen spir, i min Landsligtig,
Hun Kostdag sporger det, sin ing tilfuld ved,
Din pung forslaar ej mere, luk op min skrin og lis
Tal indi 1000 tal, gulv, sölv og Anthichristen,
af Riöstrekald, du kand for-800 faa
Et Bispendomme du for-3000, kand du m

Et Soldeni for tor og tusind fleere selgid,
Eill andre Charger, mand for Hære gaaer Velgis,
Et tiidt Landt bytald, for gat Kiøb saar du Vel,
Ducater 100, om du Centant løse tel,
Vilt du nu spørge, hvirig han Anthichrist mere,
Aastop udi Guds ord, tag bibelen ben herer,
Dig kirkeh prangeri, og ben slaar tordrøfle
Paa den bugudes hus, giør, sa forhaanlig Ve
Hand ligner Vrten Gog, og hand er paforne abr,
Det hand selger Rald, hand sølv og guld Bill haver,
Før kirkeer kunt og Chor, for hagel Messeskreg,
Før alter Rals og disk, for himmel Sathans Ve
Hand giiver aflads brev, for megen skyld og Synder,
Har du bedreskrift Korn, sligt Anthichristen yder,
Og Kun it forlsdebrev, sa saar du aldrig skrift,
Du faar opreisning strax, dog det er drifte drift,
Har du nu blods forvandt, ben du for guld vil vegt,
Ide forbuder bred, hand skall dig ikke negter,
Aaflads brev dog det, med Guds Cappitel rev,
Men denne blod ham, hand for pryr paa sig,
Er der nu arfuerdel, ben du tra stregt vil røver,
Tra broder og fra børn, fel der oppaa nu prøver,
Hvad gielder hand for guld, skall hafer dig det
Hvor ved till bonn du allerne arfuing brev,
Har negen haand og frigl, paa bred og paa bestilling,
Du kand ham sikker ud, ved Naadigste bevilling,
Voa trader hand oppaa, om ryg paa Kongnus Falk,
da dog oppaa hans haand, den holder hand tilhal
2 Thes: 2. 1:4. Ei høyer hand sig op, langt over det ben sigres,
Gud og Guds tienester, Guds ære ved hans spig
Vel lar hand lader ver, for gudpaa bliir kua,
Men hand sin kunger bøi, for udi giering

Jeg ikke Laster her, hans ædle Vidnesbyrd gaaer
Som hand for Adels mand ved Parlamentet haaver,
Jeg ikke Laster her, hand fremmer vil sin slegt,
Ved Livsens, thi det er Naturens pligt og tregt,
Men at du holder sal, guds alter og guds kirke,
Og at du ikke vill, guds ære ret udvirke,
At lastig trøgheds ond, som dog er dvaabrlig,
I Verden og i død, det Laster jeg i dig,

Jeg skall ies jiger saut, jeg mopren dig Vedskylder,
Thi bisp og præsterne, de bure trøgher bylder,
Som tied af Syndernes, paa hovmod vopen ud,
Og skulle kunde den, med Tahnes skarpe lud,
Kong Ezechia sloe, for ikke gio og gabe,
De rendes at de skall, ald gunst og Hildist tabe,
Og fahem Svoger nu, hvor hand Laster hem
Ved hulighed hand flöy op, ret som ved Tartans Tom,
Nu, Nu er Moses død, Micheas og den Doctor
Som var Guds kirkes Vagt, og Huldre alter Vaagter,
Johannes Munderskare, paa Timen hafer du,
At Lastre Herrens frie, der til var du Ubly
Du aldrig Hjerlende, men aftret Riøl og Bratur,
Af Jesuiter at faa, guds trøgheds ved i Tatur,
Du achtet pø det blod, som det saa hafde gaet,
Thi guds Timenste, du var ny Tam ny Faet
Ved du O guds Mand, ny paa Fredikestolen Laster,
At du din Hofrygnst, skall dræbe ny Forlaster,
Da fall de Herrenar, i bonds og Fræfter stol,
Foer den Ira Morghed, till Antkardighedens
Wi weden end at hand, vill afstaa kirkeprangs, Tøle
Den Syndige Simoni, som har bedaerrt mangen,
Der gibberne Fahner lid i Viel og Fallighed,
Og af sig kirkeprost, ny galdrig Ærkemu fred,
Var Ethg oppaa din Lond, var Ethg i Mund og Hunge,
Ret fraa Syndernes ha, Vennhinrtet det Rand ring

af dine Kegle Gud, dine yderste Øjne siel,
Fahal Ørefur, drag da ud, dine Synder drefur pa,
Dig Hjælperi har nu, de Tarder Mund brenuget,
Med Sinagrenu af nød sving, de hierte har brenuget,
Tyrs uegen Sandhed tør, er hierte uyr frem,
Thi Hjælperi den bør, i hierte huus af him
Forunder Kongis Siel, Gud Naadelig bør
At hand til Herrens hus, vild hafur Baagrenu øy
At den ry vuder skall, med Jesu Christi Kal
Som de forvendder til Simonis Magi stald,
Thi sen for hærdelser, er Vedrøtarnt Øder,
Jeg Vendrus dirfler sengt, Guds ord sent intet fi
Guds Mand Johannis daar, af talar guds ord
Naar de af Virehen gaar, dærr guds ord forgiæt,
Af Ørind prenhurr, for drim Land intet frugter,
Rand fher den skyldig, naar hand mou dette lugter,
Af denne spaadom frer, at hand skall vender o
Af bedre fri Ferd, mens hand her tud af rum
Fortrach mig Tæder ry, for ing Jar Sandhed Ørefur
den er io Hjælper nes, af Lognens Mand opdrefu
Af der en Hjælperi, med lach Brøllenis bør,
Mit Sandheds Tarefrist, Vlach ry frygter tø,
Jeg har af Hjælend fø, fordi min pung af tasde,
Blet intet vrøgnde, mens ing i slø af asde,
Grør plight af pennitens, for lad min Hjæl
Du Helling Gud, af stat mig nu Modgang bi,
Dry, Jeg Sybille her, er hjertum dæder tauhrer,
Som under Lerrnent Sørl, Land Lyghtig nu omvaa
Af er en Cadel lugt, gød tad min Siel da dø,
Med dinert af mend Geg, i helhunds hugler
Med denne prophetie, vil ing i himmelen nøder
Jslandt Sybiller flere, Gud mig af himmelen
Tø

Med Herren Babylon, min hjertes dyrebare Faur,
Med vidnes himmelen nu, at hun er ond nu-
Kongraad og Titani, vil ing fill Tilting gjøre,
at Bud vill Krigens Char, hun skjønnes vraangfred-
Paa hundgads kirke nu, skal hun under pace,
Men Valdr under guld, ofra sin Jesus nu, spil,

Est Scriptum Tragicum et Prophetiæ Complementum

Ret nu kan rotten, os de fiendner for hynde,
Sign Anthichristen, med fil Fadrenland begynde,
Den end ing skortet om, og dennet sen il Lig
Min aand kom hart ad nu, den var ung lit i mig,
Hjernerhelse der blev, udi min Sjel og Hjerne,
Min hand den Fanblade, ing vilde skriftu giverne,
Dog under ung for Fuh, for dybe Hih og graae,
at Anthichristen har, opfuldt sign raad,
Krig und ald verdens sjel, og Konnen himmelens Tan,
Brenner Achitophel, hus trenk i stem og Kanyn,
Mand aldrig Faster Rand, thi den Vforligner,
Sligt et forradnerir, nu tjerk i hjertet hjer,
Er det at konner vel, din konge og din herre,
Som du ka saut oppau, forradderlig at snarr,
Er dog den kon forskjelt, at Landsens fadre-
at du forrad vid, vor Kongis arfurblod, god,
Din tunge snøres sord, dog Ens at giff og galde,
Din Europs glatte mund, Tod Kongen ig bralde,
Det ansigt spreir klar, Holt Kongen sen mord,
Dog Kongen vilder du, ned styrt af sin stord,
Forfalde Kongen trow, at himmelen Fulle reture,
Ja Jordens fiende bort, og intet af sig beture,

Og at hand holder knugt, dig kiøbt og morder krech,
Hand voiglet sig ry for, den helsund braad og bren
Saa vil du Judas dong, sa ræffer guldet forster,
At du dig understaar, at følger Kong og forster,
Jhinde mord og magt, for nogle broder gild,
Som ikke andet er, end vød hinder mild,
Er det at bruger ret, det Tarde sind og hiertt,
Som du nu har omstøbt, til en Malvorte kiertt,
Er det din Verdenes bruge, at lang studeering
At du udgrunder vill, alt Landets Sielebloed,
Er det Politicus, den Kongen under muure,
Er det Lindsvorne Mand, den skriver dødens Lu
Og falsheds skriver for, sit kiere fader uland,
Som du forraad vil, og fritter det i brand,
Hvi skarst du ikke paa, det guld korz paa dit Q
Kor at du knugter saa, at giøre Kongen smerte,
Her Kongen Christi Korsz, paa bryster dit op,
En forunderlig du till Kongen haft knugt,
Guld Crown vilde du, fra Herrens saltered
Med hierte sorgens Korz, du vilde ham bederfue,
Som haffde sat oppaa, det hofuid Kongens Krand
At tygne gik for dig, i fiidel springe dank,
Hvi barst du ikke paa, den guldbar dyrt stier
Huis sprooler skulle sig, udbredde naar og kiere
Den aers kiersteer, er blekum nu Plane
Og it Cometi veis, den alle nu har seet,
Dorgdem det farvig Sorl, og Jacobs Cuder stierne
Kongeroer i Kongens Viel, ret som en Furedkier
Opblinchet for vort Land, og den har bloettet
Og Ombuarnt for, vor Konger ald den fre

Ud at hand holder knugt, dig kiøbt og morder krech,
Hand voiglet sig ry for, den helsund braad og bren
Saa vil du Judas dong, sa ræffer guldet forster,
At du dig understaar, at følger Kong og forster,
Jhinde mord og magt, for nogle broder gild,
Som ikke andet er, end vød hinder mild,
Er det at bruger ret, det Tarde sind og hiertt,
Som du nu har omstøbt, til en Malvorte kiertt,
Er det din Verdenes bruge, at lang studeering
At du udgrunder vill, alt Landets Sielebloed,
Er det Politicus, den Kongen under muure,
Er det Lindsvorne Mand, den skriver dødens Lu
Og falsheds skriver for, sit kiere fader uland,
Som du forraad vil, og fritter det i brand,
Hvi skarst du ikke paa, det guld korz paa dit Q
Kor at du knugter saa, at giøre Kongen smerte,
Her Kongen Christi Korsz, paa bryster dit op,
En forunderlig du till Kongen haft knugt,
Guld Crown vilde du, fra Herrens saltered
Med hierte sorgens Korz, du vilde ham bederfue,
Som haffde sat oppaa, det hofuid Kongens Krand
At tygne gik for dig, i fiidel springe dank,
Hvi barst du ikke paa, den guldbar dyrt stier
Huis sprooler skulle sig, udbredde naar og kiere
Den aers kiersteer, er blekum nu Plane
Og it Cometi veis, den alle nu har seet,
Dorgdem det farvig Sorl, og Jacobs Cuder stierne
Kongeroer i Kongens Viel, ret som en Furedkier
Opblinchet for vort Land, og den har bloettet
Og Ombuarnt for, vor Konger ald den fre

Det Babels Herrebarn, har blottet sin Løgn,
Og Landsmænds Øjetbørn, undat hans svig kand sige,
Hænder de Pharisæers, anstrøgne Kalket grat,
Og hand en Præsident, og Forræders lag,
Du saarst du ihr paa, det Elephante, snigher,
Som du paa brøstet bar, end Longinus gorde tyger,
det hille undet dig, at var en Elephant,
Om Longinus skuls brenne skal, for udre sværd,
Du sprem nu løver vænt, om Longinus stor skulder stande,
Du burdet holde vacht, om Longinus arkurlande,
Mennend din drabel da, vilt sigert Longinus sto,
du vilde flugtet ud, vor vigets glæde sæl,
Hvad var din tanker dorg, vilt du til Kronne stige,
at du i Jødeland, skuld ihr fatur ligge,
Har du en Sceptere, dig et nu tanker giort,
Har du fat Konge mad, et dig indbildet stort,
O: daarlig daarlig sind, o vo=forskammit tvæker,
Som her till Longinus død, et alt V=tyger vrøber,
O du argirrig brst, O stoltheds herrelind,
Som land de vriistenend, for nummer et giør blind,
Du vedst vel at gud selv, sin dæltende om hauter,
Omskiønk Forræders pæl, et ligne sundem dauter,
Om Longinus mur et vold, den ligne solund vacht,
Ej skummer il minut, mun gir paa Longinus agt,
Du har de skinnet nu, den herre grisslig ordnu,
Som har opterhet dig, at du nu fri i norden,
Miracul verdnerst, paa arnes trappetrin,
Nest Longinus hand du sord, sin Forlenus prete,
Menes Naadig Konge trens, dorg ihr at vi alle,
af Aarons stamme skall, forradisk tro dig falde,

Lad vere Judas er, iblandt Apostler flock,
Nu under Levi børe, trofaste kiøds nøk,
Du her beskinnet nu den helt vidner skaare,
Og gerfuertrop i det, du styrket vildi faare,
Det hellig arfuehus, om hulighet Gudgaar rum,
Og Seraphin Guds vaagt, far aldrig nogen blum,
Du har beskinnet nu, de adbstandig borger,
Som med sit lif og blod, vil Kongen fri fra Sorger,
Din broder borger var, du er af borger stand,
Af hulighen du vand op, og blev en kiøbmand,
Du har beskinnet nu, din ærlig slugt og Svoger,
Jeg troer at Lucifer, for dig skiubar lig skøger,
De ben ved din beskald, sig vendt Lyhgus bød,
Den ligger du i muld, og siæl sorges død,
Tvi dig du Landverst, tui dig du konge nørder,
Tvi dig du Hamans søn, de overgiffig børder,
Som du paa Kongens ryg, og Landets skulder
Opbyggest hallfordig, sielf blifuer brad og grad,
Der du paa Naadstum, oppaa Caret hit agrt,
Hui har du dig ry da, en tanbrring og kagrt,
Af den skabilhen haand, og billet hofuet haun,
Som for Forraderi, for alle bloetet staar,
Der du paa Arnus vogn, kremagrt for den styld,
Som er Forraderens greftrem og Ulfuegylter,
Der Alader hem med skam, og skimpel kunder o
Saa lugr den er til, Riiks borg Run og Kon
Hui krygtest du dig ry, for hul og strilr stagr,
Hui krygtest du dig ry, for slig brøllings magr,
Som dugens stormand, i billedet nu stor
Kordi handrffer Ad, vor Kongen ihr gad,
Verkinder du du haand, for kinder du de berfuu
Det er et Sudrspil, ben du med haand og Ufuer

Verdens spillet har, det spil forkiering er,
Som Konger fyldist, og all ær fra dig ber,
I Krigsmand og af ham, af tag de ær sværher,
Tag af ham Christi Kors, og de Clenodie Øyhr,
Tag af den Elephant, udaf den U-krormand,
Tag af den ærsorl, og Kidders stirrer stand,
Opbærer guld og sølf, paa Kongens Slot gemeahr,
Hans dørr hus og Kok, med Kongens Kiøl til,
Det hus hor Kiddermand, har offr varet øy,
Medydmyg Complement, med blotet Hofmand fy,
Saa Kommer Kommer frem, med pris, med pru og
Dog ry med rum og rors, den Anthichrist af hadr,
Men vikter hannem ud, i ænig stem og stad,
Og vøster ham hor vit, sig strecher Lyhnus,
Paa er Babylon, den selt Kor faldn,
Han var vid Lyhnus haand, paa armus lind og faldn,
Miracul vis opsat, hand slod paa Lyhnus od,
Men kvillet Kaslig ud, paa Lyhnus snubbelod,
Kreenden her i spil, i achte adels fret,
I hun skall drugsels stem, fra Kattig hierter vret,
Ej drehrer udens haand, til kunegnder Student,
Hers øyr vnder sig, og till en hun Client,
Bryøsser Kongen tro, hun i ham lon har Dorn,
Tad ihr Kalsheds kird, i hierter sander sporn,
Tar ihr Dølf og guld, for Jesu kiærligs Kald,
Ej fellers spar ig ier, paa Lyhnus bar,
Den Wild Kongis fiel, ig dog vil Supplicer,
Ej om der er igien, en Naadig Erkiend mer,
Da vindt i verdens ild, maa fris en Naadig,
Ej dette guds mauer, forundrelsz frem,

En nye Kunst,

Jeg beder nu ad mig selv, der mig søgt har vrøm
Maat mig for vrøm alt skyld, skrap under mere grøm
Jeg naar U-lyderlig, mit vers gik ud paa bisp,
Nist jeg nye mere raad, nu sender mere tisp,
Jeg var vel bister nogt, og klagrt paa min hjerne,
Et den nye kaetnde, den ret Poetisk Kjerne,
Jeg kunde U-mulig, indbilde mig blant alt,
At nogen ting, kunde her, mand maatte vrøm
Men kunsten stigter op, jo mere end mand tøver, og gal,
For høyere i forstand, var hjerne sig opsur kunst,
Mand tidne glemmer mand, slig kunngen lappr
Et Lave ypper kunst, at vrøm mere fri,
Jeg kjender fra en Mand, som mergt har at sige,
Som udi Kjøn kunst, skell upper hafur ligr,
Og saa U-vimmelight, kand skibis Jomen kjøn
Kand faar det jo i vrøm, saa det har art og Alen
En Kjømmel og et skave, en Engel og Vrøn lappr,
Et forer vel i vrøm, med Jeremand gjøl og dagr
Jeg vrøm saa gaar ud, paa kjøn kjøbre sle,
Jeg smør en titul paa, udaf en Helens,
Det er vel sigter du, at vrøm paa høyr nader,
Kand kaarer skrap der til, det vrøm er med en
Jeg hid ser dette vrøm, vill nogen dadle paa
Jeg sig, det vrøm sig ikkt, de lur vel vrø,
En brekt kunds poag, en dansk Bisbops staffer,
En Bisbop uden skjig, en obrest med en kraffer,
Hvo der i forden kid, fand vild Judbilder
Et saa U-vimmelight, kand hafer vrøm
sig

Dog Høfdn fuart du nar, Dnder dig for nu Doctor,
Al hand forordner dig Recepter og Decocter,
Purgas og vøsenkrud, og andt al tagrind,
Al dulaar remuset ud, den galdsyg af dit sind,
Men det Land denne Mand, laa rømmt naar hand Løs
det Lostre Ku it ord, hand Legger til nu Løstre,
Ter nu er Severbom, den Patriarch begraben,
Dan achter ingen Mand, ry Kongen selv Paven,
Hand reffer ogsu rus, mere end nu dogge der,
Hand var nu Patriarch, med Kortr ord nu nar,
Daa mergt var hand dog, al hand i vang og sæd,
En Presidentis plad, blant narrene bekiæd,
Men dødn Høfter ham, udaf sit sæd sat,
Og hand sit plads igien, nu andn har ofuer lad,
Hans plads er nu vacant, ing krone vi dog skal
Ku Patriarch igien, sum til dem nu passer,
Dog ad nu andn vej, herer nu Cimbrisk mand,
Dan giver nu Præsident, vill vare dog ry lund,
den titel naa, thi mand ham altid forgifuer,
At i Aalborig bij, ry Presidenter blifuer,
Hand er nu Vachter mand, hans Engelsk, fransk og spansk,
Forstaar hand Tugrend, dog aller bedst hans dansk,
Til mod bør ry, dusen indsød er hr glemmid,
Men fuarerer nu dem, sum kommer nu for
Maa udnu Sogned ry, nu bidder tiger bred,
En kommid blifuer naa, vel og sun hand er fød,
Ved blifuer dog vel god, Gud Kongen lu bevar,
Saa hafuer det os vel, med dansker Mand ry far,
Hand hafuer dig bedt, om du har stor forstand,
Er du nu nar vel an, hand dig hafuer kand,
Vester om hannem der, ry dette var bestiered,
Dig all Patriarchens plads, hans blifuer her for
aered

Det er rigtig for Dig, min Feverbom er tyk,
E. H. skal for et E. saa er dog denne Fyds,
det maa nu verre saa, jeg vil mit votum give
hand naver Præsident og Patriarch (naa) blifver,
skal
Vi viller til hans Kors, ry hilder mangrarch,
Men sige hver og een, Gluck til Hr Patriarch,

Handsmanders eredicht, om den
gylden Vinlapper Krone,

Saa ilder mistis Land, af Lund og af Krüger,
De verlforlarne mand, i Lærdom og i Krüger
Som it verlbygt hus, et Spaner Säfuis land,
Som Caggrt holder skal, af det land giennem Vand
Det ogter kongen vel, naar hand et Mand udsörger,
Som er i Krig forsögt, og vel belast i boger,
Till Krigerrid forsiar, til tog for folk og la
Som dem betrygt skal, for ofrer strömmen vand
Hand stiger nobel mend, og haarer Krigens pillere,
Er nylig indsat enn, som hart ad Mester spillere,
I Lærdom og i dyd, i Krigs forlarenhed,
Dog har hand nogent glemt, af det de andre Ve
Hand har studeert saa, at hand det intet sanser,
Og strizer horlen sögt, hos Bachus dörren vend
Hand taler Engrels, Frands, Italians og Fy
Som ingen hans forstaar, alenn dans og Fy
Jeg intet talr vil, om grads, Hebraisch Latine,
Det falder hans sag let, som god Peter semine,
I Lærd skriftes, hand nu forlarnn Mand
Metterti opus, var hans strizer nij hand

R.

Gand Arithmeticam har lært, ud paa fin fingrer,
Og regner Rand it fall, at det ry bliffuer vinder,
Taa ved sin Kinder frend, der regner for for ren
At det ry mere his Rand, der i er Rand ry frem,
Nu fylle vi den mand, af Krigen og sa rofe,
Vi fafe med Rans rofes lof, vel fylt en gand Ir pose,
Men der vi der i grab, var posen mist i fu,
Dog vill vi sige det, sin vinder ofd i hu,
Forunden man parti, at krelslag har hand derfrem,
Huor i it stort fall fo lis, paa stedren dødr blefuen,
Men der hand greb til vof, Taa der hun rettes mig,
Og slagr V-ling mere, sin en i Kirldrefuus,
Det giorde Circe vist, den kold refuer quinder,
At de Soldatter blef, till saadan Kra omvender,
Tom hun i fordum tiid, omskifft Ulysis mend,
Till V-forunnstigha, at de var V-bekiend,
Ofstor slag til sørg, har hand af lad sig finde,
Tom en Dørhaur kirk, der felgt vil varr inde,
Tu klaad vist hand, at styr sa i vad,
Tom en Vintapper frend, der ligger fad fos fad,
Klaaden skiir var, hun mastre høgt opstorde,
Tom det vindbyggeet huus, Diognes i bonde,
Da fordis skud i skud, af ochterste Compas,
Med bøsser og Cartou, sin lyd af mangr glas,
En rog omslog den tyg, sin af tobak og piib,
Taa ingen kunde see, at der var nogle skiib,
Ach! der udøsdes blod, sin høit i sibbner stad,
Og giorde lobhet vød, sa vød sin Vinder blod
For saadan tapper hed, er hand krømmerlig bleffuen,
Og af hans Majestet, i adels tal ind Jerfuem,
Hand sparr-navn har faaet, sin tapret skiffe skal,
At det ry bliffuer lof, og hun det faar it fold,

Men at den parkand, en dyghtig sparre verr,
Han holdenes Maler har, forgylder op og urer,
At ingen Vred hvad træ, i gylden sparre er,
Thi hand er blank og hvid, den Lakfred vegsker,
O Ler! O ler! vor pen, nu denne gylden sparre,
Far og sha laand vang, blank andre vredslig narre,
For Viin at tapper ud, og Land tonder unt,
Har laand herre nafn, og andre herre ræt,
Till spot for lærd mund, og den sin værdet dra
Mand nu af andre løf, en adels mand mau tag
O Gh af en grober Kvald, og K bhøvet hvid,
Mand og sha fierr Land, en Fiolbar Junger
Det maa dog verr mig, en synderligir mester,
Der fliger plomer for, Land pinn unt paa krster,
At de ikke passer Land, til ligen plumpers fø
At Junker sin den bar, Land sinnes girf
Menes ach! slig pillar vil, den O Barge nidlig holder
O En mand med mynddighed, de Baads mend ret Hal
De Capitainer gaa, og ry forudren raar,
Naar Land sa til den kall, i hvor skall fra
Hvad mennes mend nu vel, mau finder ikke bryd,
Maa mangen tapper felt, ry skaden spat for tøj
At en Viin tapper sinnd, sin nep Land vender
Faa ofrer sinder Hal, en ærlig Cavalier,
Mand ved ie velle hir Land, slig mynddighed sig tag
At ingen dvister sig, og ofrer hannem klager,
Ef Krefter kun at Land, hi frere bli fur
O Gh finden fri lig da, Land stirk sin en Mad

Allerunderdanigst er Klering og Deprecatio, indlagt under dybeste Underdanighed, for min allernaadigste arfue Konge, saamt for Hans Konges Maij^tes gode mend og høye Ministris, med allerydmygeste begiering, at maatte nyd Sædvanlig naade optagis.

Saaledes jeg allerunderdanigst har bekiendt mig at være Auctor, til disse eenfuldige skriffter; Studiosus Lamentans, Horologium Regium, visio Abrahamstrupii og Idola Jeroboami, da at min allernaadigste Herskab fremmer Konge ikke skal kiende, at jeg nogen af Calumnia. eller andre raison saaner satyrske og Poetiske skriffter har Componeret, indgiuder jeg aller underdanigst disse saa lidet til en ringe forklaring, jeg allerunderdanigst insinuerer, quo animo qby de cau, si qua occasione et quo tempore scripserim. denest q Consilia sequutus sum.

Jeg vil det S. da far jeg for Gud og Kongen at bekiende, som jeg paa dennedeg vil forsuare, for Guds aabenbarelig ansigt, ikke skriffuet i ord eller lødrel til at Blam meere eller falle ilder om Kongen, og Kongens uenn, mens allerrigste amore patriæ Conservandæ à seagitiis mundanis atq repurgandæ et studio pietatis virtutis et justitiæ propagandæ, som jeg skriffter stygge vis ved dem skriff vil brøuste.

Anlangende de principia som jeg har skiffet i ad skriftet, da fakter jeg for øynene 1st: oracula dei. 2den Edicta Regis, 3de Juramentum seu Homagium, 4de

Rumores disseminatos aliorum: relationes. Jeg har
sagt os skriftet sandhed, saa du ikke af andre rela-
tioner erfarer, Jeg har oracula dei eller guds ord,
Thi mestes skall af skriffter bevises alle de laster,
som jeg har taxeret, Jeg har ficta Edicta Regis, thi
min allernaadigste konge i sine forordninger, baade
om bedredage, sabbaths holdelse, om simonia etc:
forbøder under straf samme laster, som jeg i min
satyrische skriffter har taxeret, Jeg har fuet mit
Juramentum: Thi ligesom jeg skall over kongens
huld og troe, os skal vid mig er murligt haue Magt
absolutus dominus conservere, saa kommer jeg
ad caste synden os forsnare sandhed, dyd og troe-
hed etc: er min Underdanis storre pligt, end jeg
lerer sandhed, kand mig ikke tilskriuis for en
Cavillation eller Calumnia; Thi Rumor alias re-
latio aliorum me fefellit. Jeg har talt efter vor os
kiøbte, effter sagernes: Derfor under blef spargen
ud i Viborg, at min allernaadigste konge, haue Ha-
nia Ludvik udgaa, til Edictum: at ved de fuer stren
storps kom fra Armeen, maatte nuhuer udin for
tumhelser indgiuer, om det ikke saa ligt kunde be-
viseres, huad jeg nuhu om Arendorphis dager
vor brøist, eller huad jeg hand til krigens tyggelig
forstyrning os fadrenelandets gaue kunde optren
drepaaing nudre af mine straffskriffter lod ud,
gaa! Thi det er ikke allerer en poëtis skriff
af straffe synden, som Horatius siger: Pictoribus
atq; Poëtis etc: Men os en prestis af vaabe i ste
den os spaar ikke Ez: 58. Tuhundelig vil høer eller
ikke. Ezech: 2. Vil negren sige imod de straffe
de. Ps: 105. v.

Eh vil Jeg, Kortelig Underdanigst til kiøre, skriftes replectere.

1. Studiosus Lamentans. Jeg for mercner Underdanigst intet Fremj at indholdis, uden nu Jaal, Vnnytlöst, hielperlös og Haabelös Studenters Suk og graad, om alminderlig Lærers represension om Simonia Act: 8. V: 18 Mac: 4. V: 7. 8. Jeet öfrige er det En Scriptum Lamentatorium eventulans et monitorium. Jun af Kiærr Mennes reenspler kiøer V-beslandighed og Dødsens V-forvaerdel, ligned til gnuyeter og nytig Lærdom.

2. Horologium Regium. Dette har jeg skierfunt snart efter Scuppii ergnuter spiil, og troer jeg ikke at min Allernaadigste Konge og Kongens mend derofuer skall offenderis, saa jeg den indvisser Ideam bone principis ac Regiminis exoptatissime, Sathanam Valder jeg nu dieflerlis Procureur, Professor i V-ret, og skalkeds Doctor, thi hand procurerer ilde for gudes ord, for Jans aer, og for Jans kiærer i Kongens huus. Par: 10. V: 13. Thi hand er Løgnens fader og en morderr, ia en beklagrer Apoc: 12. Jen Kiærhr vau, lege Dan: 5. V: 1. et seq Mac: 4. Jen Kongens frued at Lagr huad gods hand lister til vigelis gaen i Sam: 8. Saa ved jeg ej nogen Fremj, jun skall sönder inved Sandhed, eller jun skal nis Lagr Kongen, Kongens mend, og Sandheds elsker.

3. Visio Abrahamstrupii, den sin anlaugnder, da skrift jeg den ved de Fader Arenstorph Kun fra armeen, efter Land Spargamenter, og efter alis erjr og ejrhte, men de Nomina Appellativa jun Kongens gerd mend, bruger de cognomina forslaar jeg Periphratice ved Kongens V-lighe og Landets Vim i Europa, jun mod sinig for, værdri og V-beslandighed blef frembragt, saa jeg har

Ly: mea quidem intentione: / Skammerit de höyre pre-
sbyter. Mens jeg har peccaret i det jeg har misbrugt
deres nafn, ikke af mig selv, men de ere dog com-
ponerede i et tydsk vers: som mangen har skrevet, som
krigen holdt skribenterne kaldis Kornvinde, skin-
ds vind, Sæva belli tempestas sic Matt: 7. tormen-
tum æneum seu bombarda, sumitur pro bello per
Adjunct Metonymiam partis velldejuncti. Krigen kaldis
offer Krigsbrand, Krigslur. om skjöhrer og brander leg:
Es: 7. v: 4. Zach: 7. Morderne bruger det ord
haar, naar de krure sigende: Jeg skall lade den
röde haar gale ofure det huus etc: Vnd Sathans
Commissariat, forstaar jeg de onde Menniskers
Collegia og Sammenrottere sig imod guds ære, imod Kongens
og Landets gode, Ps: 2. Gen: 49. de Levi et Simonna
Simon Ps: 26. Mens om Longinus gode imod sin krænk-
ede Nomina Appellativa til cognomina, finder
sig af denne sin offenderet, da beder jeg den
allerydmyggeligst om forladelse, om pardon,
naade og mildhed. Eu perdoner lego Dan: 7. v: 6.

4. Idola Jeroboami, anlangende, da mener jeg ej
den at tilbede Idola sin tolkere navne saer sygdi
Chi Idolum maxime est in animo et corde neqvam
Idola unquam exterius adorarem, nisi Idola in-
terius in animo gererem. Ej har jeg mere streede
uddragne de skrifft af bibelen, og kand vise
de grofuste laster i guds ord: Tidea Israels og
andre kongeriges Lis og Erfaring. Jeg mister og ej, alt
ioh har observeret mere af samme laster al gau i fra
hos itzige Verdens øvrighed, saa'l Christeige og Ver-
ligh

Haandhersohnn: Menser gud bekiender ieg, at ieg ræ
paa verts vegne allerne her saff med Huserende i Hi
mmerne laster gaar merstenn i Sverig i alle Lande og
vegner, Indulgentia nimia et cultus Dei verus mon
stratur in Saule. i Sam: 15. v. 9. Polygamia Regum
exhibetur in David, Salomone Rhoboamo. 2 Par: 16.
v: 10. De peregrino extollendis et patriotis deprimendis
leg. Es: 69. v: 14. Amos. 5. 10. Mich: 7. De Magistratus
og Civitatis vitus Lego Nah: 5. v: 10. Hag: 1. Soph. 3.
v: 1. En Christligt Syndere Ez: 34 Kap:

Min allernaadigste Arfue Herris og Kongis
Evangeliske paaske Lauge, om den bedrøfuede
Jacob, og andre Sunnerskulder Jesu disciple.

Er nu min Jesus død, opstanden fra de døde,
dog vil ieg hensee den, sin Sorgen gaar til mode,
Nu Christi Liid og liif, har døden under traad,
Af den bedrøfuede Siæl, ieg drager Sorgens braad,
Er det nu paske fest, nu udgang af Ægypten,
Jeg vender ham min hand, sin sidder fast i grypten,
Og Sorgens hengrydn, at dødsens inderer magt,
Jeg ihr haard hand, sin giøner paa gud agt,
Den Jødiske Sabbats, og hviile er forgangen
Ej skal og Sorgen gaa, fra den sin sidder longen,
At fund med Christo fall, nu paaske hviile faa
Og vegnt fends Sabbats, med longen nyder maa
Jeg sner den quindeskiøn, og den Matrone skar,
Haar skuy lie Jesu graf, og agter ihr farr,
Med Nardus Aae, og dyrebarr lugt,
At salver Jesu lig, sin anstod denne smuk

Paa fall vij Engstels graf, ochvij Arestens huus,
Berlynge inner dnsial, som bnnr om Naadis sunnd,
Min Naad Hardus rr, min Milsted Aloe,
For det for kraanned bryst, som lober dødsens vrr,
Jeg vend saa lung nu strnr, oppaa hand hirth ligger,
Det skuf for Christi graf, som till min Naadr ligger,
Jeg vrlter Sorgens strnr, fraa hand konklemmit,
Dem Sretten Ygrrs kid, af Engsdelrr for bryst,
Jm Ny Cugle kare, vrd graanns hörnr sud,
Bar gorde tidnnder, hand Gjindrrnr lod vrd,
At Christi vjs opstod, dm Lifsens Snir felt,
Ett Helsundis Engsdelr slat, vrd Christum vaa-
Jeg dannr longe vil, oj vrrr Naadrns lugrl, ~ ouvoret,
Mod dödrns flinnd post, oj modgangs sunbl gnng,
Jeg gorde tidnnder gnds tinnr lyhr vil,
At hand Helbred oj bif, skall dog vj sattr tib,
Jeg fnrr dm Cugle post, rr i förk gnrsk kledr,
Oj Lammnd hnid vas, som Aaronbar til fadr,
Jeg vrd at Jesus far, oj gjurt Lifsens brød,
Som hand for hnrr fuk oj, vrd Kaarsbrnd haadr,
Lirk, kirsed, klader, brød, vig dm bedröfnid skinnr,
Dej paa dm dagsted diel, til gjnst oj Naadr bnnhr,
Hand Lrrdr rffrr mig, nrd bau ydmygst oj bu-
At hand mig hinder skall, vrd sin hirth klug,
Jeg förrr gjindrrlrr rr mylrrd Secreterer,
At sjr Peder det, at Christus atter lefnr,
Dnr skall oj Jacob faa, fraa mig it Naadr bud,
Drr vrd hand lrrl is skall, fraa modgangs skarn oj
Dis Naadigst Engrlud, som dir laugr Drr, ~ skin
Om min Helbäd diel, til lyhr Lif oj arr,
Dnr skal di sattis paa, Gnds kingrrd laugr = vig
Dej aldrig förlr skal, V lyhrns stid oj stig.

Kongl: Mayts Fød̃sels dags Tanckering.

Kræs skre dig høyr Gud, du alle Kongers Konung,
Ad du bevarer har, mig af min Fiender dronning,
Med Kæger bøn af land, fraa Sathans vrøgers magt,
du Tilstrøs Konger har, du mig holt holmed vaagt,
Thi klarer op dee dag, af dem Tyghfallig Tænner,
Om hulighem ig imed lof, af taak for Gud vil vænner,
Saa hulighem ig saa sork, for frands af kredrk aar,
Tacksoffer du af taig, derfor ia billigst faar,
Min tiæl lofsoffer nu oppaa dit alter settes,
Cu præs Balet, ig for min Frenus arch aurrøber,
Ad hand saa skerfuil har, mit Tesnes almaand,
Du sker hans storr nade, af mig nu hirtlig tag,
Nygoffer for min Gud, ig i min Tiæl anknuder,
Ach med skyldoffer ig opskylder Frenus Haudre,
Thi ig paa dnnur dag, ved Londis sinpaa nij,
Drift fra mig af mit hud, Vlykhens merke skij,
Ig saa din Naadis tog, i Tesind tall af Vinder,
Af Aorons balsam du, uddrøber af gudz hinder,
du har vinbundet mig, med Sundhed Tilskerd,
Af okurgødrenig, med naadr blif end,
Min dronning sin vdaf, Høyforskrigedøder,
Nepfinder ig nu Maud, min Gud du ska prøder,
Med Naadsens sinøhr tøj, af Aarons Diamant
Konglikerer udaf gat, af mildhed i sure Rand,
Ig frer du hinder trugt, af dine Lunder spræer,
du nu Velsigned har, med Konger slegter fræer,
De vere for min Tiæl, nu Paradisis krugt,
Af dreis dyders nade, sin Aarons balsams lugt,
Du himmel Naadsurmaud, mit raad har skelp oplæst,
Med Visdomes gaber raad, af der af drunnen æret,

Beuset mine Landsmænd, vor gud en Præsident,
Saa bliver dreis raad, til herrens priis og ære,
Du vare fri General, for alle mine tropper,
Det sware mit frelser vær, med fiender mordere troper,
du Englenes Sguardon, mig hiel liffgarde gaf,
Og du vorst Admiral, oppaa det brøstede haf,
du holt hand i hand, du hafde hand i hanger,
Du skal du os igien, Tabjigels frøgter sanger,
du Tarde mig ud, Senacharibis kirke,
Og fiendens verde magt, du komme ved paa drifft,
du har min Crone frelst, bestat med de Tyveler,
Vor ingen fiende veld, med fiendelister dueler,
Gud krøgt kraftfordiged, med miskjed magt,
du vorst modig, og mod mit land, dannemand,
Mit spær er vettens spær, af herrens hander krøst,
og fiendtlig Jedfald, mit land er ikke presset,
Vat fader os salpriis, oppaa mit vettis spær,
Giør det lille landets priis, og hil gudz ære,
Mit sware er herrens sværd, hand giemmer det og dræger,
Vom det er gudz slag, foruden landets klager,
Tar mine fauder fri, alspnder barns streg,
Uudsable fiendens magt, og frij hand i fleg,
Mit korsdis ble mig, om Christi korsdis ær,
Og om Gudz kirkeis tarf, mit konger med regier,
Jeanuind al gudz ord, for baar it fri mig fremb,
Vom giør skal min gud, en velbehagelig tiend,
Lørig paa denne day, løst af Naturens fregste,
Og troning moder fri, for løst fra timerter,
da vill jeg løse nu, fra krugsfelts slutteri
al hand skal giør kraft, ud gudz sacristi
Jeg den alunderlig klugt, jeg gude da at dræger,
Paa denne sidsfelts day, for gud lad sig behager,

Lust

Till trifved trelser tend, jeg nu Verend vil,
Hand till min Naadis gunst, sil haab io sikker til,
I dödsnød haarder strid, den naadig Gud mig skaanet,
og Jeg oprindelig synd, jeg blev ny ödebydaanet,
Gud skinnegal mig mit Lik, og Konge ære nafn,
Det kölyne mig till grav, og himmelrig hellig hafn,
Jeg den bedröfnis sial, Eck ære titul skinnger,
Till Mildhed og till gunst, jeg oppaa hannem tenger,
Hand blisser fallnij, vort Arver Lader land
at hand ny Jordis skall, i den Camarisch strand,
Jeg skinnger hans Min gunst og Naadis aliance,
at hand ny Sörd skall paa Cösbon Esperance,
Hand har ny Trettner till, at skur Indiens sore,
Men tiener under til nu dauser Kraadighed stor,
Paa denne Lader dag, i Konge börn Klader,
Da dronning Mender min, i lörte mig til fader,
Daa far jeg og den macht, for jeg er herren mit,
at jeg i Kjörr land, nu afsort herrens prest,
Paa denne forndag, min Moder mig bespröjdet,
at bröjster taffel, og sin Kiærligheed Vdrijdet,
Paa vil iby giftar og den fugrig Vrit til brød,
at hand os hans skall ny, for mergis lide nöd,
Paa denne trelser dag, mit Herre vörge glaadis
Ej skall den angist sial, at Sörg ny Vnder tvaadis,
Gudskelt tilsiger dijd, naar den Lerbrödis,
den Sorigfuldis tiel, er og at mig forgiet,
Ej hand io bedre sig, i slot i muld os aske,
Men Konnitrusts krucht, sin Lant hand Vill axvaske,
Hand far den Kiærlig sig, i Sorgens talur löX,
Hand Lebber os for mig, vil sin ik EsperlöX,
Ej vill jeg löder fam, for jeg angaar min præst,
Till Salve guardi, jeg Vill himmelens Gud ud Krist,

Bach Page end fangaa, udaf den haard Arest,
Dig ieg i Himmelen, Gal, bliver Kong os perf,

O
Min Naadig Konge tnech, paa Jesobus Naader,
Oppaa saa god nu dag, ieg Kommen er til Maader,
Lad nu din Fødsels dag, mig Verdt forelser dag,
det er min Kongis vers, det er min Gods-
behag,
Lad mig ryg smerte fuld i fangsel fød at finder,
Lad hverken, Moder, barn, ny sted i gravem end,
Vill nogen spørger mig, naar Kon du af ares,
Ja frig min frøhed paa, min Kongis fødsels
dag,

Stermegtigste Herbaarne
Monarch, allernaadigste
arfne Konge;

Min aander hart ad død, os blaber paa min Ennd
Saa Land ieg ryg saa ned, saa mig burde finder,
Min hviner grise den har, os knysser sluttet
Med minder Kongen vil, indgiver lil i ud
Dues-brugtigste Monarch, forlørnis dog ihr,
at ieg begier Pardon, militi-hjehnus strøhr,
Nu at ieg kend er, med Morder dolg os
Saa ieg snart trøhr maa, paa liverts flytter
Ergrefuldt lettet sa, med tunder sarper dommer,
Vilt du ryg ri'er mig, Kong Christian den fromm
Der er ieg Ødsler orm, saa Dringer bøyd
Mig hjehnen dreiner om, ben nu forlag
, fin

Du grisslig bisper=væt, frøtag mig huld og klader,
Du vredslig kaadsur dyn, afskraekker luft og fader,
Men tøs! jeg end raad, at skjøer vrøbrøn op,
For Kongens naadspør, end mildheds fulder krop,
Dørst nu Elephant, jeg ikke er nu klur,
Du hvertraad mig ry, lad mig for snard ryg gør,
Jeg er ret vinger mygg, dørst nu løbur felt
Et mygg dog øyer la, hu under Kongens kalt,
Med øyen du dig op, paa aer vinger snaburs
Ill himlens under blaa, jeg ikke øyen dog straburs,
ert kraft naer omkring, min Kongis naadstol,
Spvarm nu faldeds siel, ved Kaadens dygdsol
Jeg er ry god Poët, dog fusker Lik pua vreghet,
For min straff øm, af mudgang er jeg Mreghet,
Mig vrøbrudvab vil, hun Seneca Poët,
det kand ry fiøer mig, jeg var nu guds Prophet,
Ach! naadig Konger trugh, det kand du ikke bringe,
paa naadig friet og bøst, at jeg for morder klinger,
Ved min du hælder pnu, skuld bøyr min kua,
Jeg under Kongens spur, u øyer lyd og la,
Skjøbsøer jeg min vet, og bygger min domur,
Ill Kongens naadstol, for Christian du kommer,
Skjuns mig naadens salt, for mit dud kraumit
Nu jeg af sukk og sorg, er klemmit og forbrøst,
Lad ry din vrede fries, med mig nu ovn og slange,
Lad dødens bøsseraud, mig ikke giøre bange,
Ach! Herr dig ikke ovn Peters pladdersnach,
Giff aer naad og lif, du kiøn dig af gud tuch,
Min aand, min haand og mund, af gud forbandet bliur,
Du dag jeg trugh vil, it V-gravens ord at skriur,

Min Kongen af hans nåde, min Kongens arbejde=ret,
Blig V=tilbørlig skrift, min Dial har nu forgiæt,
pænitentiis Jeg bederer mig i støf, af pænitentiid afsk,
Jeg min plattere vil, med bittere taarer vask,
Saa tigger jeg din gunst, saa betaler jeg din herd,
din Naadr præsters skal, i skrifter tusind lerd,

Supplicat til Kongen: May 4

Jeg din naadis dyb, mit Suhr bröst hæsvaler,
Jeg Kongens naadr vil, min velfærd nu betaler,
Tad dig bevægis af, de min tusind Suk,
din skiöne wrechtig haand, nu til din tralerd,
Tad dig bevægis af, min skiöns hærder taarr,
Sonfast af Suk af Sorg, nu lagt paa lugr baarr,
Mormedr min afsmerte, af gradr signer ned,
For Kongen sinuhrer mig, sin naadis gunst i eftlerd,
Herds Præst Christian, giff mig nu herd af herlr,
Saa skal dig sinnerlen, med Aug Naadr helbr,
Tad mig din ydmygst Kneegt, udgaa udaf strest,
Jeg tag din Venders haand, tra nu bedröfuedprest,
Tad Landsfader Tad mig, af mit brød beholder,
et hungrers nödrig skall, mig min döden volder,
Jeg altid tegner dig, paa min Memorial,
Blandt dem som nyde skal, din naadis Capital,
Saa hierterlig Naaber jeg, om Naadr, Naadr, Naadr,
drag mig af Sorgens dyb, af udaf modgangs Naadr,
Blandt alle Kongers du, for naadr præsters i emrest,
Beskerm, min sus, hielp nu bedröfuid prest,

Konger ydmyrbødenig, til Naade i hjertekommer,
Thi derfor hedder du, Konge Christian den fromme,
Jeg ønsker ydmyr skall, Guds Himmer signer dig,
og gladis naar de hør, du naadig Far-modenig,
Jeg skriver sendes skall, till Kongens dyg eere,
Jeg bede skall, det hun Land gafulig Verr,
For Kongens huus og hof, alt vons, alt priis, Respect
Till Kongen maatte gud, alt lycke udem Vrede.

En anden Supplicat, til Kongz: Mayestet.

Jeg nu gardinet fraa, dit ansigts sorl og øyne,
Og lad din hiertegaand, dit Naadis spyr undbøyne,
Høytmilde Landsfarl, Ladsky, Lad Mørkhedes taag,
Ey lukker till for mig, dit Naadis øyne lyag,
Jeg ved dit hiertes ee, en bundløs Naadekilde,
ex Naadenus Agravit, gid Kongen himmelske Vilde,
Mig nu en liden taar, udaf sin Milhedes,
Nu at ing finder last, i Sorgens hugrydt brynd
Jeg ved din tunge ee, it glad Kiger Øiber,
Op till din Naadis sorl, ing derfor ydmygst biber,
Jeg ved din Vrede ee, ved den it dødsens bud,
din ydmyst dreimod, ee Naade dung at gud,
Jeg derfor ved i stoff, mig og i afgr velter,
Bred ofver mig flyg, af din Naadis helter,
Jeg legger mig i muld, for din Londers stol,
Og lad nu dagr op, for mig din glad sorl,
Ach min Satyrisk pen, i Simei bluh var dyppit,
Poëtisse Licent, har Vgram ord underyppit,
det er dog ikke sand, af en oprørisk aand,
Jeg aldrig gred til pen, med en opsetsig
Haand,

Jeg Boan-Kyis var, nu Correm Sön af drichter,
Huds ær Kongens gahn, jeg stedr dog forfrichter,
Men uden dydens vrij, min haand af prun ædn,
Af hierte Konger var rij, derfor kunger Verd, sherred,
Der Kommer sorl af Lind, io effter Mörchheds kunhr,
Ensiönt al Lyhrens glantz, for mig da lidet blin,
Ser naadigst Konger ser, ved af dil naadis stred, "Herr
al hienger mig din gunst, blif Naadig Konger,
Dreuned du Eigner gud, al Lade verden falder, "Verd,
Naar al nu angrest siæl, ou Naade mon paalalds,
Ein naade, naade jeg, min fader raabr paa,
Lad nu forlaarm Sön, din hielp af Naadefa

Supplication til Drouninger Charlotta Amalia.

Sorl milder Landelius, du bregger vrigers moder,
Ensiönt min Lyhrsang, Kun lidder sörger noder,
Af min Musich bestaar, i hierte for igres,
Faa min Lun Clarer, gif af nu lidet aigt, "Kaigt,
Tilstred mig al jeg maa, mig Pastr for din throu,
Last du nu straale ned, af naadens gliner Throu,
Ensiönt jeg er ind kyl, udi nu haard Arest,
Min Aand, med tusind suk, er dog din Ihr "mer nu,
Gjennem Luffen jeg, din himmel milde naade,
Fritsporge Land din gunst, er all min Velhiertes "hieraade,
Castellets vold af magt, Land ry forhinder mi
Jeg Naadens fridinger, io spurte til fra dig
Af dnnu Slots Arest, med Laas af Lyhr dörr
Fiul ry indsluttr mig, jeg io till trost Land for

At dannerdrøning er, sa naadig med nu præst,
Øm ved V-lyhens vold, snart hæfte said sin vræst,
Dette Ebis Kraffis aand, om dig til naade hænder,
Med Landsens fellig ild, min Velærede du Velynder,
De saar som udi brand, ved kierligheedens ild,
Med hiertens trøst ieg frer, dit ansigt mere,
Det er gudes Kraffis aand, om dig til naade ryger,
At ry det Norders snard, mig skal i muld nedbøyer,
Jeg er nu sabelat ned, af Lyhens haand dolk,
Men der inoderst du, min Velærets kærlerbolk,
Din tunge er søgher sord, dennaut hiertes smerter,
Och du bedrøver mig, med gunst bardøret krøter,
Jeg troeher varst du ry, da var ieg snart Caput,
Jeg bruger sidne vaar, ved Lyhens pøl nedskut,
Saa ret du Kørl os skiold, min Velærets liis os stierne,
At talle got for mig, af hiertet os af hierne,
Min lyhe lif os bred, staar alt udi din forum,
Dem beder ieg af dig, i ydmygst muld os sand,
Gurr acter tiener skal, din vores til himmelen fører,
Gordi till Mi hundred, du lodst hiertes vøre,
Din ærepriøstes skall, i prestens kirkehøer,
Du skalp nu herrens præst, det er nu alliis,
For alting bedre ieg, gif krøhnd udem krugsel,
At ieg beholder maa, min hustru udem krugsel,
Min krøhnd holder ieg, taugt dyrer med,
Ehesuher nu min kirl, min krøhnd,
naadigst gif,

Supplication til Prinz Frederich.

Dach Kongens hiertes søn, til din os landsens,
Ved Kongens hiertegunst, at den mig lader
unfillader

At krøyder hinn igjen, til hustrer hans og kald,
Daa skal guds wrethig arm, dig skriwa skrift og „skald,
Las dette bøuerbrev, for Longmus wilde øyr,
Huad giørder Longmus haand, sit naader spør wil,
At Longmu søge tør, kriis hinn igjen du „øyr
Bend gat for Longmus huus, imod all Modgangs „wørm,
Du titul vord skall, Long Frederich den fierde „storm,
Mit øyne vorder skall, gud lukkes selv sit giørder,
Enkring Prins Frederich, og sette hofuit vac,
Buds øyr vokte dig, og giøre paa dig agt, „kl,

Den krønnen Long Davids naadige taankre
og døm oftner Simei. 2 Sam: 19. 22. 23.

Der der huor Simei sig, om i støfuen vælter,
Der huor hans kniepbrind, i mangt taar smelter,
Der huor hans mund sinker, var huld at skiul
Er haanlig taarst til, sin hand var gandske stiu „hun
Der huor hand tøuer klug, at hiertet ud at vottr,
Den frøkhedt dristig aand, Buds tøkfærder at „spottr,
Der huor hand øystre dog, for dommen gram „mr krøyl
Den hans sammittighed har paa hans hiert „krøyl
Mens wrøy hand skall ryder, den Nadig hed og vælde,
Paa Longmus Scepter staar, at krøyder op og felder,
Mit krone hofuit skall, saa tagt ry buhit ud
ert Mand skall mere ing, blest paa nu „sabmund Verd,

Varfaud nu Goliath, var faud nu mechtig løbin,
Til dødnu fuller ing, faus traadsig fial bedrøfvin,
Mens nu er faud nu spog, nu lumpen pladderpløs,
En selfvøis gaute, ing vil der fra faa løs,
Faud er dog nesten død, af frygt os bekler naader,
Huor bel var det min Lord, du Maddihr altraader,
Du sjunger Menighe ora, ing dog vil tak gaa,
For ommus Christi skyld, unnd faudsig Lympers sa,
Faud for vel fohundrt, i andre skrunn skrifter,
Ej hinte Mund os faand, Ell Lydig pligt indrette,
Ej giør faud ihr det, naar faud er blefuu fri,
Saa er ing David dog, os faud er Semei,

Ungtomme Lorg David forklaring, paa sin
Naadig taugher ofuer Simei, os Apologie imod
mefelvøis os Kongsindred Jerusaner, sin mgang
skammelig af nu fof os Kreegh hud blef gribt,
Ihel Tilmøning fremstillet.

Gør klabrund pladderpløs, os Lumpen selvøis gaute,
Haad greller far du vel, haad ret du for mefante,
Mens du for Lunhrler sa, nit ydnygst naad sind,
Til soldhes ofuer nord, Jeg kand nig bilde ind,
Du ret nu hyhrlnaud, sin paa Jeruja slegter,
Ej om du broder ind for Simei, dog mechter,
Du sandhed i din siel i det du erfuer han,
En dødnu skyldig knegt, os gior han spat os skam,
Mudskimmel skald os ord, sin ry nu Christen sommer,
Langmuder Kongeruer, sin alt naadig dommer,
Har faud sin mud misbrugt, mud til al baud,
Bud sielf tillader det, det ry Vedkommer dig,
Ej mere du ing ry ord, ing bærer Konge Ehrn,
I Israel al ing, med Naad os min Herre,

Mig buhr skall til hiur, som ydmyg under mig,
Og du ry skammer dig, at verder Sathan lig,

Apologi.

Du er ry Simei, som dig i stolinn velter,
Ter til din hiuger siel, i pölen ihr sinnelter,
din Mund den er io fuld, af hiuger höjhelsihm,
Og skamlig laaster til, for Gud og verdenn stem,
Ter det du lofuer alt, af hiertet ud at voldt,
Guds Tanchrds dristig Aand, og heram selfat spott,
Og du dog ygster ry, for domenus stenger höjt,
Og din Samvittighed, giör ry dit hiert trygt,
Men nu! du skall dog dö, vnskardighed og valde,
Ton paa Guds Scepter staar, skal dig til Jordenn falde,
Guds Grund hofuet skall, af verde buhrs vnd,
At hiur skal intet, haud vaa paa din klab,
Er du nu Goliats, er du nu sam en Löu mud vard,
Till dödenn skall hand dog, din höjhelsiel bedröfur,
Men du er Tu et skog, en Lumpen pladder;
En selfviis gaut, som slaar hiert tungt löb,
Hos dig er Guds frygt död, du naat vel bedre nand,
At Gud ry med sin ord, dig maddig skal troade,
Du stynger menniskenn, hvor vil du da
Till Christum for du ry, du dig da Ryner maa,
Dog viel du hofuedet, i andre Heuns sette,
Og hiertet mud og haand, til Tandhrds pligt ind,
Saa skall gud giör det, at du for bliuer fri,
Og haander Gud mod du, Naar du bliver
Simei;

Supplication till Gyldenlöfer,

Ved Kommen Gyldenlev. vort vrigets priis og ære,
Vor nödig Rand vi dig, som himmelens sol om,
bare,

Hvor dog var huld af Dig, hvor kiøre huldaf for,
Saa bugr sin du varst, fra os i Oldenborg,
Velkommen Gyldenlev. Naturens mester øyne,
du landsens lys og øyne, du hvor mands liv og lyst,
du Rongens huldtromand, du øydens Perspectiv,
Som kand nu halv død siæl, indgiøre aand og liv,
Velkommen Gyldenlev. Bud kirkis ære øyne,
Bid øyne fra dit hof, vy vogne tid maa øyne,
Jeg var ing hart ad død, mens der ing hørte dig,
Min aand lig liøgim, og kom igjen til mig,
Fra Wiborg far ing dig, her søger rum tilmødt,
Jeg troer du har din gunst, til mig saa naadig vendt,
Mit Regement er nu, for vi Frederiks hofu,
Bud lad vy bugr mig, for holder stand og stafu,
Min Naadigst Kongr far, mig i Castellet øyne,
Og Modgang snarig gam, mig skaffen hart undstrøyne,
Jeg Kongens naadr ing, dog ingenlunder trøl,
Lad øyne kun for sørt, haudgiør imen silmøl,
O! gud ffer lof og tak, at Gyldenlof er komen,
Her bliver andet lyd, af øyne og af trommen,
Ej Gyldenlof haudr, min velfærds stolpe stef,
er ing vy leggis fall, i Kongens snaigt graf,
O! gud ffer lof og tak, om Gyldenlev. ing korr,
Hand mig til end og kyd, indaf Castellet korr,
Bach hierte Gyldenlev, til Kongens hus og gaard,
En Naadig audients, ing verd du øyne faar,
Og vil du spørge ad, hvad far du ovn dog øyne,
er øyne far dig vy, saaffen hu burde gnet,
Hvad er din frihed og fæl, hvad er din frihed og
er du undstortrøer, af æres glad sal, fald,
Kongens Gyldenlof, ing mer vy far peccerer,
Endat øyne far, mig skaffen explodere:/

En Scüppius hand far, med sil regnters spil,
Forhenlig, saa er mit fald, min lauk og frel,
Ladet passere nu, ing Kinder ing er skyldig,
Min vinn-straffbrieff, er ryser dyrenn gyldig,
Her Pongnu ing derfor, har ydmygst giort af bit,
For forstrenn ing og vill beprecere tit,
Hielp! hielp! nu Gyldenlöf, min Velherrs sorl og
Cilvaad, gif gonder vaad, af himmel klagr sirr,
Vend hielpe af ing Rand brefins af arest,
Det er din Kng prüs, du hielp nu herrnus prest,
En fürr Yners tid, min lyghis sorl har lidet,
For morghels og med sorg, ing Kummerlig har
Taa lengr har ing nu, her vennt i arest,
Sorg nu din prüs og vos, at hielp nu herrnus
Bach hierte Gyldenlöf, til Pongnus naadr
Der ved min trauerighed, Rand vendis om til glä,
Tal! tal! for Pongnus bord, du löfur for nu,
Dig gach udaf arest, min Kungt du Jacobs vorn,
Bach hierte Gyldenlöf, til Pongnus naadr throw,
Hiaf mig lovlof at gaa, til Rald til hüs og Pong,
Jg trorr min hiertenn, af sorgenn lagt i,
Jg vend mit fattig hüs, af klagr graadr,
For min kiere faar, af Kungl hart addedis,
Er menn at dreis prest, af modgang slet hal,
Menus naar er Herr, at hr Gyldenlöf kom,
Er trorr du hielper mig, af Pongnus hüs af,
Dig far til Harrebö, hemm figet Kuhr brefur,
Nu i Castellet ing, i Sorgnus luff maa finder,
Rand lofurt ad hand dem, til Pongnu bere,
Men Gyldenlöf hand Rand, for naadr feltr,
Hielp sönder Cyldenlöf, hielp mig til herd af,
Hielp mig udaf arest, hielp mig af sorgnus,

Hielp mig til Ald af huus, for Rougnus naadrefe
Du lyhr bliffer Hal, som himmerens Høyde forl,
Jeg trøstes ved al gud, dig far til os himmelriget,
Nu at ing Medgangs Haal, til bond far uddrøbt,
Hielp mig til vaar nu, Høybaarne gyldenløf,
Jeg ligger for dig storl, i ydmygst mild af løf,

Supplicat til Hans Høyr Excellentz
Hr Gyldenløf.

Høybaarne Gyldenløf, nu er jeg dømt til døds,
Ej mine fødder fal, de morder bierge støds,
Jeg er forfaldt for dømbt, for ærgrods af liff,
Faaflugne er jeg frelt, Trill fiard af Morder Rif,
O Hiere Gyldenløf, for Jesu død af pyn,
For døden frelse mig Siæl, frelse mig af alle min,
For dend forfundelse, som jeg er nu til dømbt,
I mine dage dygr jeg dreven, ved naaade drøm
O Jønder gyldenløf, ved Bud dyrst min frelser,
Ej fall dig himmelen, med Ring Maade helse,
O Fal. falgat for mig, for dauer Rouges bord,
Hand ynder io din røst, af Herrer din ord,
O Jønder Gyldenløf, fra ned af naadens Throne,
Og hør paa mine suk, Der til min Halfdød Rou,
Din varter ved din port, som ligger for din storl,
O Blink op nu ofver os, du naadens Høyr forl,
Riøb mig fra døden løs, ved Rougnus Høyr naade,
Du gunst din mildhed er, min siæliß Ring baade,
Du er nu Løfer frelt, som tiener Rougnu mest,
For Gyldenløfer med, dig elsker Rougnu mest,
O Hielp for Jesu død, Hielp mig for Jesu vnder,
For dødsens afgrund, Tad mig ihr ved gaa under,
Hiad domme Haffer frelt, del naadn vi for-
Flych nu med naadsens dyng, den dødsens- Rand,
^ blusserbrand

Vil du nu talr got, trotz nogen talar ilde,
Du kand ic kongens sind, til naadrgunst formilde,
Bit mig mit lif igjenn, gjt arr os gjf fred,
Min fattig usle ber, tadingnu varr ved,
Lif, arr, gods os got, for mig staar i din Valder,
Du kand mig dragr op, af alle Vlykkens falde,
Vil du ej frelse mig, sa sigrr irg godnat,
Jeg sandheds Martyr dör, mig gribr dödn tat,
Adieu Hr Gyldenlöf, du Landets arr Gjeur,
Vend naadsnes öjnr ned, til min Vsorgel lour,
Hun tiggr vil sin Mand, af krommr Gylden,
Hun tiggr arr os liif, i ydnygst muld os stöf,
Hun aldrig slippr dig, förnud du vilt bonhörr,
Bed himlens kraftig hed, dit hjerte viller varr,
At hjelpr mig til fred, til frughed arr os lif,
Min frelser, min Patron, Hr Gyldenlöf for blif.

Supplication till Barnfinde, Sophia Amalia Moth.

Oplad du naadis dör, Höybaarn Moth grefinde,
Tad min hjerte sug, din hjelp os mildhed finde,
Sig ynkis ofver mig, irg er for hart forlat,
Vlykkens kramm klöver, mig hart saar gravbrat,
Min sjel er hart ad död! min aand i mig er gvalat,
At Modgangs haarde trang, min kraft er slat vg tvalat,
Jeg dyb undsinket er, i dörgnud hugredjind,
Hudvol min angst sjel, udaf din naadis vjind,
Det kommr hjerlig vons, mig dvelur os tilsjnder,
At irg beufalder dig, din alr naad velynder,
Din hjelpis villig hed, bromnis af hjer mund,
Du tal for alr got, af sjel os hjerte grund,

Saa tal og gat for mig, min medgang under trygt,
Jeg ydmygge stolt paa, din troenhedz naade rygter,
derfor har himlen dig, sat udi glæds stand,
At du bønhøre skal, hvor hielp begierlig maand,
Til gat ord af din mund, hos Jongen mig Raadfrelst,
Thi skall dig himmelen, med aug naade felsk,
Til gat ord af din Mund, er it Conservativ,
derved er langer ieg, fred, tygt, brød og liif,
Min Fiøtrers hierte fuld, O tad dig saa til hierte,
Haf medynk oprør os, udi vor siæle smerte,
Vorlsprede Uggrbarn, med fryg os øyne flord,
Anraaber dig om hielp, saa os dog mild og gord,
Derfor dit høyr nahe, till stierne loft, skal stygr,
Thi udi troenhedz vers, du uppenbinder tygr,
Vil du ry hielper mig, ieg skal mistrøsler maa,
Men hører du min bøn, af gud du lou skal
saa.

Kedte os Velbaarne hirtnus trommer trør,
Fru Zitrelle grubber, min gunstig Patron,

Saa saar du himmerig, Høybaarne Zitrel grubr,
Gerad ry vrigerer dig, os vilt dig ihr skulle,
For den betrengdis hielp, du vist udaf guds aa
Udi min store nød, mig ynbrer hielpens haand,
Saa saar du himmerig, om det ry var for andet,
For du hielpvillig er, med hvor betrengt i landet,
Hvor angst Kiente sæl, med faldrer dig tilford,
Thi du end hielp os raad, hvor sørger siæl er gud,
Det ansigt frer ieg sig, till alis nød at bygr,
Til de betrengdis tarf, du kaster il miek øyr,
Saa har du giort med mig, det har min Fiøtrer sagt
At du har talet gat for os, ræk ald din magt,

Os Lyhm har undtraad i sorgnus boudlos dybe
Mon findnu dog Rand, fu Naadeding Nuddybe,
Buds Kraft lugner har, bevaagnt maugnu diæl,
Nu al U-lyhnus braad, har bil os i vor sæl,
Du søgte hinrik selv, nu hielpnu os vnehre,
Os kraftig krøft os hielp, os Rougnus gimstendnehre,
Dnr til hialp du saa vel, som du vor modre Ver,
Bud giørre dig derfor, till ærnus vdvalt Ker,
Tak tusind ær os tak, at du dog viller ynche,
Min hiertnu i sin nød, dnr hinsnart maatte ynche,
Nu U-lyhnus dynd, du hialp med ord os vraad,
Dit hiertn smeltnd blef, at hnuis bittre graad,
Du honigsønde mund, os trøsterfuldn labn,
Tal affr gat for os, fos dronningnu du strøbn,
At hielpn mig til liif, till ærn, lyhr, fnrd,
Til vaanlig prestdraght, til brød os fønder,
Dit hiertn fuld af ynch, dit øyn fuld af naadn,
Du haand nr fuld af hielp, alt til min galn os-
Du mn lyrstindn nr, Princes af hielsomhnd,
Du mildhnds naad gimst, hinr til din ærn,
Naad mnn du trøstnnr, os Arons kirchn Harn,
Nu sigr naar du hør, du hialp mn præst af farn,
En præst saaledt fordømbt, af grisslig hrn,
Os mn forhaanl præst, af all U-lyhr mnd,
Taa lnger Bibln nr, and altar, Ler os kirchn,
Taa lnger Levi børn, du ærn skall udvirchn,
Os kommnr irg i ginu, til Rald ær ofbrød,
Dit nafn irg grøftr skall, i lyhr lufs os død,
Far fort, far kraftig fort, O hiertn trur grubbn,
At fri os frelsn ulig, traa Modgang os stød os,
Nu sidder irg skalst, i sorgnus skugnrdyd,
Mnn Vnutre Lefnd, af Rougnus naadn
brynd,

Jeldr Yrr var irg nu Castelle borgrr,
Irg 17 dagrr hur und 17000 Sörgrr,
J Pentbrink fauck, min aand fuselüttel rr,
Min Dirk forlüust, os irg vr-lyhnus byrck brr,
Sbudda Longnus börn, al raabr kil fiu fadrr,
al fruchtel os Arest, mig ichr lugnr, fadrr,
Af Longnus mildr fiae, irg vnuter god pardon,
Efi Longnus naadr rr, allrrr min ranzon,
Schrüf mig da paa din faand, os fhaf mig ug tauchr,
Min trofast fiesrr, för paa dinr dörr bauchr,
Det volder alt din gruf, hu fliepper ichr fors,
Und Longm aaburr os, fiu frihpis naad dörr,
Far ung, Ung vrl, Fru Zitrel grubbr frommr,
Din Naadis storr prüs, Till himlnr fhall Lommr,
Tenus paa nu langnu praf, os fan i mind haf,
Det vrrr fhal din vers, naar du rr lagt i graf,

Tuende excte Personers bedröfuelige adskillelse, opmuntrings bortgang os Langvarige reise, Under den Melodie.

ers Fairfax Schanner dig,

Manden.

1. Ior graad os gremmelsr, Land ing ry forlr mrrr,
For Ve os vnumelsr, anit öyr ichr frrr,
ert hierte Klemmelsr, min Kraff rr för sm brrr,

Hustruen.

2. Dig hierte; ach hierte; bedröfnis ry sra,
Dnu skal sm Gudsfinchrr, vi drichr io naar,
Vor trösig i hierte, ecling fal vrl gaa,

Manden.

3. Min siae rr tung sm sprrn, os ing rr mrsmudöe,

Jeg følger hirte mere, af medgangs haarde stød,
Eds Jesu ver rø sene, hielp mig af dødsens nød,

Hustruen.

4. Gnad sparer dit hierte, gnad klemmer din siæl,
Jeg end er ell af Satan for knust ver hæl,
Os lyhne sit ansigt, nu hviller os stal,

Manden.

5. Gid den sorte Jord, vil hiule nu min krop,
Som dud os giør it mord, paa mig fra laa til top,
Thi ser velyhne gaar, paa os i fulde krop,

Hustruen.

6. Var trøstig, var trøstig, gud bruer mere,
Haf herren i sinde, i tanker os hu,
Os kier dig slet inkt, om V-lyhnus tru,

Manden.

7. Jeg seer den V-ser død, i hafsens hule-rom,
Men trøn i Jesu skiød, af sinde sæle-rom,
Om lyhne gir mig stød, sparer dog Jesus krom,

Hustruen.

8. Gnad før os gnad bølge, Rand kuster den Mand,
Solnerren vil følge, til Land os til vand,
Bud salsig ry dølge, fryght du ry it grand,

Manden.

9. Eds hulver hulver gord, min sielis største part,
Os du dydadr blord, ukling nu nu V-klart,
V-lyhnus bitter rod, Vor op i fulde fart,

Hustruen.

10. Ey bølge, ry vande, skall skiller os ad,
Bud giørn os bygge, i V-lyhne glad,
V-finder i himlen, om V-rørlig stad,

Manden.

11. Ofgal jeg mit førderland, forlade os min bor,

Mig drukker Belials vand, ing qvalis af V=ver,
Mig qvalder sorgens brand, om nat og morgen, tror,

Kristrøen.

32. Mit hierte, mit hierte, det smertis til død,
Min sial den opbrender, af V=lyhens glød,
Hudsval ô Jesu, vor brudgom saa sød,

Mander.

33. Budsmuler os igen, det varr skal din trøst,
Min sialis bestr Ven, Gud varr vil din løst,
Din ing undskønk vnis hen, Guds raad borr i det bris,

Kristrøen.

34. O hvem skal mig lønder, min Monder os barn,
Jø fangis til dønder, af V=lyhens garn,
Vor mønd os møyr, os styrker i farn,

Mander.

35. Ser gud hander sker rug, sin udaf ænigfrø
Din haand hand vnder dig, i Guds frygt blif hø,
Bud hielper visserlig, naar lyhen er af lerd,

Kristrøen.

36. Mit hierte det smertis, af Tungsnel til dig,
I Sorgen ing vrelis, af døden er lig,
af modgang ing vrelis: Vlykker lig, ka Elendrig,

Mander.

37. Min Sorg ny mindrer er, for dig mit hierte søn,
Ing Modgangs byrde bar, indtil den bitter død,
Ing er min Gud dog Ven, os hø ilner i Jesus skiød,

Kristrøen.

38. Ing er dog en Ener, os du Enhemand,
Gud skall ing dog trøstr, naar du er af land,
Gior vil det mig kemuhr, naar du er paa Vand,

Mander.

39. Bader min styrmand, os hand er mit skib,

Min Sjæl i himmel=land, nu Jesu indrøt,
Mit hjerte saar i brand, ing Øyne dig alt gøt,

Hustruen.

70. Min sang os mit bryr, ing Vøder med graad,
Ig maa dig nu nyr, ing vend nu nu raad,
Min Sorg høyl vøyer med U=lyckens braad,

Manden.

71. O gud forlade dem, sin aarsag var her til,
Min sjæl denne i Klemmer, med lyckens falsk,
Ig ens fra huus os hjem, ved sin min gud fald,

Hustruen.

72. O gud den betaler, sin styrk os i fald,
Vi gud den befaler, sin skjerm os ved fald,
Os Jesu fuusvaler, vor lyck nu i smeld,

Manden.

73. Den Christ sin gaf os bred, hand giøer kund igjem,
Hand lærer os at ræd, hand er vor bedste Ven,
Bryggel ny U=lyckens sæd, om ing nud vinder hen,

Hustruen.

74. Min gud dig bevarr, min kjærste kjæm,
Christi dig forfarr, du vel igjem kom,
Christ dræg dig afsparrer, os gjø dig vom,

Manden.

75. Hils hjerte moder min, os hils vor daatter sin,
Hils kjær broder din, Christ sorgens brandnøslig,
Hils venner flos saa kjæn, det er min bøn os sang,

Hustruen

76. Sin vi ny samlis, paa Jordreigne bold,
I himlen vi mødis, med fryd Mange fold,
Der skal ny U=lyckens, paa os giøer vold,

Manden.

77. Vi skall i glæde storr, da møder os vor gud,
Christ trøst os ved dit ord, os holt os ved dit bud,
Fad os i Engle Chor, for modgangs skam os skud,

Hustruen.

28. Du vi maa adskilles, med Ergrimer her,
Af verden vi drilles, nu trøide dog der,
For Bud skal vi skilles, os vrer hem Herr,

Manden.

29. Far hustrer, daatter og far bestrøuder vel,
Ulykhrw mig bortfog, paa lykhens flyd fiel,
Høytrøugrw irg bort drog, ved modgangs storst-
-Vi-fiel,

Hustruen.

30. Ergfolger mit hierte, af faderrland,
Medsuk af medsmerte, min sialesherr strand,
Sig lykhrw for Kierte, irg dørr for min Mand,

Studiosus Lamentans.

1.

Med Apollo med dis traale,
Mit fornøyhrt sindre hul,
Ehi du ved hvad irg Kaudtaale,
I Sanvittig mørk os mul,
Min Kraffter rrr svagr,
Vi lykhens Kolder dagr,

2.

Erspend rrr min labr,
Os min gaver den rr for,
Om med skiøt min Musa,
Hun rr dog saa svag sin rer,
Irg Kaudrrp il rim optrech,
Førden Borg mit liø mou,

3.

Aurora morgenrøder,
Kaud du dog rø hielpre mig,
Før dig far irg til maat,

4.

Irg for dig far fordum grønt,
Os faart mangt il blodigt,
Hun rr straalr mig fartrø,
Affrusind os Alarm dag,
Del Kaudd du vel vedre legg,
Os Iginn mit Kierte gnager,

5.

Bid al irg paa dinr Vingrr,
Fraa min Vigger far os fat,
For den modgang sin mig,
Os mig fart fortagrt fat,
Irg maa bleg os bog en fader,
Os studeringer forlade,

Hvi har jeg i Herlr gangrt,
=og har lagrt borg i Hrand,
Hvi har du mig Pallas fangit,
Eg opsat i Larder stand,
Æftnr di mig Modgang krnugrr,
Og mig Sorgnu nu paahengrr,

7.

Er dit Contrafei i bognu,
Krnukt hilp Aurora da,
Jeg har io ry ymnnr nognu
Hinr kra mig sig slagrr kra,
Skinnt mig mgnst af dn glade,
Som nr ondt himmel sade,

8.

Hertog Donatus opalgrafnu
Jeg dig offr hafnr Last,
Snar til nafnrt sinnr gafnu,
Som land dnnpr Modgangs blast,
Hvo sin land Donatus varr,
Hand opstigrr vel til arr,

9.

Bord, mad, krnukt, i dr dagr,
Hørr jeg til af dn Mund,
Nu mndgode, nu mndplagr,
Saa hinr haard, Herlr stund,
For dig har jeg Declinerct,
Scamnum sin mig molesterct,

10.

Drrfor bord og broding ymnkt,
Og Studerings sönd krnukt,
Mnus forgirfnus har jeg knu
Hinr dag rffr Maadnus lukt,
Jeg du hand, I prrsonnr,
Lyhnus modbor ingnu haa
ii

Kisbdonu har jeg nl hilgirrnu,
Som nu himmel dyrr Hat,
I blöd lagde jeg min Hirrn,
Morgnu, middag, affnu, nat,
Jeg dr forr nl dig ihr,
Lardom aftis ry ord prihr,

12.

Jeg mig ihr lod paaminder,
Til studerings flittighed
Mig aar vaagnu lodeg finder,
Mnd arbnid og Hirrnr sverd,
Mnn naar jeg Patronen Vir,
Hann hilp villig jeg ry finder,

13.

Ergstnu var mnd flud al Last,
Kisbdonds bog og Kongsabs Slö
Dog mnu lyhnu Contra blast,
For mig paa hinr sted og stad,
Mit arbnide ingnu aftr,
Mig forhaanr Kaldhedr,
„farftr,

14.

Mnd min Lardegirrig orr,
Vad hos min Gamaliel,
Kisbdons bog jeg mnur Hörr,
Hindis vaab bfaal mig Vel,
Jeg forvarlr krnuftnu förder,
Mnus har snagrt brrfor
„grode,

15.

Dofur ormu, labr snumr,
Mader mig hos min Patron,
Handmig saarr som nu,
„dimmr
Hvor rr hilp og gnst pardon
Laabr jeg til Herrnu Kiedl,
Drrugnu saarr bort,
„per Caudi,

Schrøder Konstens, Klogskab talr,
Vdaf Hyperrenis brøind,
Som Sanvittig torst Landsnalr,
drach ing alt med Lyst ok sind,
Saadan sprog naa dog ry Kiris
Vissdom til for mundre sø,
ris,

17.

Dig strekuns ok rummugr,
Guders galur himmelskinns,
Din mushøul maad vre Land,
sinn,
Ogh drøm herre tnug,
Tnug paa mig min Lysnus,
Throm,
Tnug paa mig for Konynus,
throm,

18.

Gnøg ingen Josephs staad,
Hatner dog i hu ok sind,
Naar sig vnder Lysnus
blad,
Vnd nu hastig naad vind,
dusom ns af grisslig ordn,
Glummer dog at fer til,
ferdn,

19.

Erg Natürens Soliantes,
Har Landsagnt slitterlig,
Gnidis bogis Kirrkauter,
Taser ing Lorudn sprug
Skigl Pedanteri maad Kal,
der,
Min V-magr hnr mistal,
der,

20.

Jord, ild, vand, Luft, tra ok,
skyr,
Ok Natürens vigr sioed,
Himmelsirrnr, verr
byr,

Nuhter mig mit Lond Kroed,
Vissdom nr Landsligt ok
Kiugdom drømmed Jorts skersu

21.

Min Minerva Larrmoder,
Hvi har du saa skuffet mig,
du mig Lard ry de nodr,
Som nr verrdn knihrlig,
du lod mig dm Kunst io Lerr,
Som Land sadr folk i arr,

22.

Guds Kunst nr nu arr sligr
Gnidis trø nr giort af guld,
Som Land Lysnu vnd ok vir,
Ja oplöffr iord ok muld,
Ja hos Armus himmels trapp
Guld ok sølf for dyd ind klapp,

23.

Vdi Kryur Konstens bog,
Gandfrdn for løgn for vnd,
Mnaf vrdn nlt his dog,
Jrg Land ihr guld edere,
Ellr sølf Multiplicer,

24.

Maad proportion ry skiodr,
Vdi Lysnus falsk maal,
Gnidis ping ok vrgtos odr,
Dyder saar sin stnn ok staal,
V-dydgaar med dydnus dla,
der,
Dydm dreyer modig graadr,

25.

Dydnus bog sin it Calender,

Vade mecum Varet far
Hverk øyr, sondre, hundr,
Hendr tig paa dyder vas,
Trughr kunst Sophister mughr,
Verdens parl for dyd paatughr,

76.

Temperantz er u̇ udsettet,
Vdat dydens tallrefoch,
Injustits er høist opfettet,
Men V-dyds V-tallig Vloch,
Hrstens kunr V-dyds prøyhr,
Aghis mere, med dydens sny-
-her,

77.

Kom med mig fra verdens-
-Verse,
Op til guds Academi,
Bach min Siel og lad dig spurse,

78.

Guds forsun far dog ny mudr,
Om mdsiont at V-dyds folk,
Sig fra Gud vil sent hverudr
Her ny Gud, uten guld til-
-folk,
Gud af sofn ingang overnigis,
Og lad mig ny saa forsinigis,

79.

Min attraa er til guds kirkr,
Jeg haus aer krenuur vil,
Sandhed, guds frygt vil irg-
-virkr
Dit min lochr gud der til,
Kald mig paa den rette maade,
For mit Kald o gud du raade,

80.

Jeng prast vil ung ny varr,
Jeg heller tafr prast,
Hvosom retteligt skal lar,
Bøn ny verr forrest,
Med min pung og med min tafr
Raud min prast for Gud ny-
-brafr,

81.

Vdan tafr u̇den pungr,
Snuhr Gud apostler nu,
Til hans er at udsungr,
Og at hente sig en brund,
Saa bør os min prast at Vellig,
Dresser bør ny pungr tellig,

82.

Men vi maa vor øyur vaad,
Med de hende taarers strøm,
Retteligt maa vi begraad,
At guds Kald, er kun nu,
Simon Magus kesuner tisper-
-drøm
Kalder praster, prosurster-
-bisper,

83.

Tredrsur solpungr tellig,
For min kirr krefr mad,
Men skal u̇ tuprest ud-
-Vellig,
Maa mand sykr snart nu-
-spand,
Guld af guld, af sølv af pen
Gud lad det ny varr brugt,

84.

Kirkr voghn under tiu

1.

Oplad din Mund og læber, O gud
min øres priis, her hør de ræfter
straber, mig ret paa dat hans
viis, lad denn mig ej bestrife,
mm drag det under=svar,
min Gud du taler ihe, U=
vennens klassers fard.

2.

Min lehus gud tir ikke, imod
denn klassers art, du kaud mig
ret bestife, mist i U=lyksens
fard, U=gudeligres Munder,
mmd Læber Evigefuld, vil
dinuhe mig i grunder, oc Jorde
mig i mold.

3.

En hadsk mands faldskuger,
har sig opladt mod mig, af
hidzig brøvnr og luger, nu,
sprender hand ald sæig, mod
ord de mig oinspender, som
kommer ud af had, ald flu
de denr paa verden, at
giørr mig U=glad.

4.

Her udnu dag de strider,
mod min U=skyldig siæl,
forudnu dag de bider, mig
ud hinder og fall, mnd
tungens braad og ild,
de sigter alt paa mig,
mnd ord og magt de ilder,
dog alt togmaghelig.

5.

Jordi ing handfed lysser, oc
nesser denn krofast, de sig
dyinden dysser, ing straffer
deres last, de sig imod mig

Sillver, i fulde tropper vürs,
Nun dog ey tra mig sillver,
min Gud, som er min priis.

6.

For got de out brevüsder, oc
had for kierlighed, mun Her,
mes aand ieg preüßer, de
vner skal haw lerd, hand skal
dem plat udrejr, som idre
skin oc skarn, hand skal dem
sert afmejr, oc grebe dem
i garn.

7.

Det vagt oc vold O Herre,
sæt nu ü-gudelig, som dul:
skal besvarer, lordi de hader
dig, Lad Dathan for haws sidr,
Oc foß haws Joyer haand, staa
at hand strat maa lüde, med
hverms Mund oc aand.

8.

De hadre, mun ieg bedre, de
taler fyldeere, mun Dandhed
ieg opledre, for sieg er dog
ey frij, Lad dem ü-gudelig
brindis, naar at du dømmer
ham, ü-lyhen lad ham
brindis, bestad ham sert med
skam.

9.

Haws offer det er sjendigt,
haws bed oc bön er sjend,
haws adar er ey ändigt,
at ü-dydes hugredjend,

Haws dage taa skal bliffue,
oc swinde som en drøm
i fald du ham skal drifue,
hin som en skjeller strøm,

10.

Du Caiphas oc du Judas,
kempt Zadechia flogh, du
lumsen Kierche Theudas,
som spiller falskheds krog,
hvordan har du er langid,
Guds Kierkis Bispedom,
hvordan har du oc fangid,
i Sacristiet rom.

11.

En anden skal betrade,
det Embed oc det fald, som
du ey maa beklade, dig
kun til störer fald, gach
gach hen til strichen, oc
hing dig Judas klugs, med
skelle gisp oc fichen, du
Kierche dref oc fup.

12.

Din hustrü worder enke,
dine börn faderlös, Hi
du vilt kun paa trinke,
at verr barsk oc bös, Gud
lader dem udriffe, din
galder gifftig skaal, Gud lad
dem udsliffe, djend, skam
i skelfrid saal.

13.

Dr skal gaa om oc vanfr, ia
gaa om oc tigger bröd, dr skal
gaa om oc sanfr, snis, sorig
til sin död, dr fra forderfuid
studer mugang skal passe sig,
U=lohnu denn oplerdr, alt
for din falsk och svig.

14.

Alt hvad du hafuer röfuid
skal aggnr Karlmu faa, du
maugnu far bedröfuid, at
guldet du Kuud naa, du
skinus oc gafuer tagnr, Nu
hinrtis ginrighed, dig andris
bröd vel smagnr, du vorder
dog nij fred.

15.

Magnrkarlnu skal brsuarr,
alt det du sanhit har, och
krummit skal fortarr, det
arbeid aabnubar, nij nognu
skal begrgnr, dig med nu
Mishuuhed, och intet got
skal vegnr, fra himmelnu
til dig ned.

16.

Dr fadnr löser dinr, skall
ingnu naade faa, forij dr
ginrnr trinr, oc i din lod,
spor gaa, din byrd oc börn
skal rijsis, af Krestands gruud
med vod, och intet skal denn

lijsis, dr nr, som du nij ge

17.

I andrt bred udsettis, skal
ossha dnris Kaku, hetour,
mellem forgiettis, nij din
lödstafu, du proaft oc
prunk forsuinder, din ver
vodnr skal, U=lijsnus baad
skal binde, dig diur udnu
fall.

18.

Forladenuis Misgiernuing
skal komnr dig ihu, Nu
lijsnus Rast oc trenuing,
du vordnr skamfuld blu,
din Modners Kjud oc lastr,
skal staa i liusnt klar,
thj Dandned du forlastr,
och styrtnr mig i far.

19.

Du dijsis skal af Jordnu,
din kjud for krummr, Nu
himmelnus strafr fordnu,
din lag oc last du bar, din
gvacher art och stammr, din
klaftr smeldr fand, skal vorder
dig kelskammr, du krekuuds
blusr brand.

20.

Thi Chi du Rombst nij i hu,
at giörr Mishuuhed, din
falsk Eghr tyr, i fald mig
omstyrt med, mig falti

du forfulde, oc en blendig
Mand, end Lasters skam oc
bulder, ach vid din bidsk land.

21.

O Juda Kirkes broder, hvi
giør du saa u-ret, i klaster
dijnd du vrodner, ach blikner
dog ny mat, ach mit bedrøf,
vid hjertr, du gifuer kuus
ach klemb, min velbered
giør du smerter, du klaster
snart gaar krem.

22.

O Juda min ach frende, hvi
falmer ansigt dit, hvi vilt
du mig saa skiende, Jeg vord din
land er bilt, ach ved Jeger
hinder, som en koriagid hind,
forfølges mangelinder, som
dem for knir oc vind.

23.

O Juda hor kandsager, du
ristner dølk oc guld, paa had oc
hetu du maygrer, derat dit
hjertr er fuld, hos Jesum
du ny finder, afgudens billed
korn, guds straffr ret du
vinder, endelig antast oc
storm.

24.

Forbandelse hand segner, dem
kommer oc paa ham, Ja hun
den selv foregner, sin straf
oc er ham gram, velsignelse
ham ny skødder, fra ham den
er ach langt, ham sathans
ristner stødder, forej hand
taber vrangt.

25.

Forbandelse ham paakrder,
gaa ind i ham sin land,
hans bren sin ollie vrede,
paa Jordens øynde land,
den karr bren oc skarf, i
hans forbandid krop, u-
lijchen skal hand arfer,
fra taa til hofuid top.

26.

Forbandels er hans bedr,
der med hand binder sig, i
skam gnu lad ham vedr, o
vorde dat han lig, det er
hans lon ach herrem, for
hans forredrij, alt for
hans falskheds sverm,
hand forrer mig ved.

27.

Imod min dire hand falder,
alt ont, alt spot oc skam,
i dorig hand mig gvalder,
i dat hans dijrler ham, gud
klaster trop i korr, som
en Casiack, guds straffs
haand oc rørr, det hadsk
skmer vach.

28.

Du herr med mig handl
kon for din naadis skild,
med dem som ilde vandr,
bekrenk med falskheds bild
din miskindhed opstiger,

Du Guds Himmelrus
od, end dig alt out bortviger,
fra Jordens dunkle Klod.

29. Psalm

Vederende mig snarem, du
min trofaste Gud, indrager
mig af snarem, fri mig
fra skam og skud, vig arm
re og rlendig, mit Hjerte
bavit er, min u=ven er
behendig, hand Vathans
Mercke bar.

30.

Jeg var bort som en skygge,
naar den dem fliner ned,
thi Klaffers hand naa bygge,
mig med sin braad og bid,
Jeg iages som graashoppers
for høste maanedens her, bort,
Kiøtis ret som loppers, det
giør u=ommers Ter.

31.

Min Kraft og Kne er rasten,
af fastr, sud og trøjest, mit
kiød mit lik og maler, af
Maggerhed for rejst, det
ingen fuder nøder, min
u=ven aad mit brød, sin
giftig pile hand skider, Gud
styrter ham i nød.

32.

Jeg dreis skat naa erer,
med haanhed er mig ser,
for Gud vig det naa Kiøer,
min u=ven ad mig
de dreis hoved rystter
oc øster skam oc skum, i Gu
vig mig for trøster, er de
som døk oc dum.

33.

Hielp mig, hielp mig Herre,
alt end din Mishuedhed,
lad den mig bestaaer, oc
giør mig u=kend, at
de Kunde Kiende, at det er
din haand, Lad dreis Kiøt
blunder, det giør min Fa
reis aand.

34.

Daa lad dem sat for bander,
men du erlesigner skal, de
blusk ox som brande, mer
herren mig hiøbval, na
mig de dem overrøste, men
dog bestirmis naa, dru
Vathan skal udkriste, at de
med ham skal gaa.

35.

Din himmersig skal glæde
og kryde sig i Gud, Guds
hetu dem undertraede, fo
klaffer pile skud, Modstan
deren skal køris, ud for
smaedelser, blant Guds fol
skal det høris, at Guds fo
lad sig ter.

Jeg skal dem med hammer,
med evig spre og spot, og lad
dem straf annamme, ia
skiænde bar og blot, og dreis
traf naa Kiendis, som de
i sinnet bar, gud er till
ærlærde frendis, der dreis
fader er.

37.

Jeg vil dig megit lahe, dig
frem min med mund, lad
hun min u-venn lahe, og
liver af hirtnes grund,
lad han med dørskue
hunger, skam, saad, skuffe
spie, ia ald forgifft udsunger,
ex i den høyr sky.

38.

Lad de forpønderne hunde, hun
gier ad aerlig kolk, gud skal
dem styrte i grunde, thi gud
fand er min kolk, Jeg prise
vil blandt alle, min evig
raadis gud, af ham iry hig
skal langr, med klosters
bank og bud.

39.

Hand som nu min skall
stande, hosder for tenghis
grand, mod u-vens braad
og banne, med dat hang

klosters aand, dra dem
min dire for dømmer, mig
herren trelsk vill, i hel
ved pøll de svømmer, som
dreiners klosters spill.

Mr Jacob Worm

~~Jf. Jacob Worm~~

Dette Manuscript, som jeg har købt paa Auction ove Organist og Bibliothekar Tellefsen i Throndhjem 1858, skjænkes herved til Bergens Museum.

Bergen 11-2-1869.

erb.
Carl Rabelven-Lø-
cand. philos.

Naad
Hal sag
bunk og
39
Hans som
Tand, Hos
Gian, mod
Tand, mo